

ДАРИНА ГНАТКО

Мінь аспида

Дарина Гнатко

Тінь аспіда

Книжный Клуб «Клуб Семейного Досуга»

2019

УДК 821.161.2

Гнатко Д.

Тінь аспіда / Д. Гнатко — Книжный Клуб «Клуб Семейного Досуга», 2019

ISBN 978-617-12-7220-0

Еллі здавалося, що Тимур – її доля. Він обіцяв їй розкішне життя в Йорданії. Та натомість виявився одним із торгівців «живим товаром». Елла опинилася на чужині, у полоні в жорстокого та небезпечного Хасана. Випадково її помічає Мурат, племінник Хасана та його цілковита протилежність. Він миттю закохується в горду українку, і про цю пристрасть дізнається одна з дружин Мурата – Фатіна. Відтепер Елла опиняється між двох вогнів... Беззахисна невольниця, життя якої нічого не варте. Мурат – її остання надія на порятунок. А вона – його остання надія на щастя...

УДК 821.161.2

ISBN 978-617-12-7220-0

© Гнатко Д., 2019
© Книжный Клуб «Клуб Семейного
Досуга», 2019

Содержание

1	5
2	22
Конец ознакомительного фрагмента.	37

Дарина Гнатко

Дарина Гнатко «Тінь аспіда»

1

Україна

Елла Малкович зростала золотою дитиною.

Єдина донька держслужбовця, котрий розпочав власний бізнес й зробився одним з перших мільйонерів країни, та дочки відомого хірурга-невропатолога, вона з дитинства зростала звиклою до розкошів, та й що там казати, вона в тих розкошах була народженою й звичку до них всотувала з молоком матері. З малих літ сприймала як належне й велику квартиру в центрі Києва, й гарно одягнену маму, котра навіть удома полюблювала вилискувати діамантами, умілим макіяжем та сукнею або штанцями від котрогось з відомих паризьких або міланських кравців. Як належне сприймала вона й прислужників удома, й водіїв та автівки, котрі належали батькові. І досить спокійно поставилась до звістки, що вони залишають п'ятикімнатну квартиру й переїзять до великого приватного будинку в Пущі-Водиці.

Наприкінці дев'яностих років її батько, Степан Малкович, полишив державну службу й за допомогою тестя, хірурга зі світовим ім'ям, людини дуже заможної, заснував власну фірму з виготовлення медичного обладнання. То була далека від сподівання на успіх лиш спроба, та несподівано справи у Малковича пішли настільки вдало, що вже за три роки він мав статус мільйонера та втратив свою залежність від тестя.

Сам Степан Малкович був вихідцем зі злиденної, далекої від інтелігенції родини, з невеличкого сільця на Рівненщині. Зростав без батька й, маючи матір-п'яницю, зумів-таки стати досить шанованою людиною. Елла завжди захоплювалася його розповідями про те, як покинув він одного дня бідне своє існування, відмовившись зароблятися трактористом у тихо помираючому колгоспі рідного села, знаючи надто добре, що то є дорога в нікуди, в той жах, на котрий перетворилося життя матері, бо всі трактористи завжди спивалися у них на селі. Ні, він назбирав грошей і майнув до столиці, будучи досить амбітним юнаком й вповні впевнений у тім, що в столиці доля йому неодмінно всміхнеться.

Й не помилився.

Доля прихильно усміхнулася йому в особі відомого та заможного хірурга Захара Прилуки. До того часу Степан мешкав у столиці вже два роки, перебивався такими-сякими підробітками, але жаданої вдачі вхопити в нього не виходилося. Зароблених важкою працею грошей вистачало лише на харчі та житло, але честолюбний хлопець прагнув до більшого. Він мріяв полишитися у столиці, але жити справжнім, повнокровним життям, а не напружено існувати, намагаючись вирахувати свої куценькі статки так, аби й з голоду не померти, й за житло заплатити, й матері вділити якусь копійку. Праці він не боявся й не цурався, брався й за рабську справу розвантажника вагонів, й за роботи на будівництві. Й саме там, на будівництві, доля й саянула до нього непевним своїм усміхом... На Степана впалася важка залізна рейка, й настрашений керівник того доленосного будівництва відправив за власний кошт Малковича до лікарні, де працював хірург Прилука, операції в котрого коштували неймовірних грошей.

Операція пройшлася досить успішно, відомий хірург повернув молодика до життя, й ось там, у лікарні, доля таки посміхнулася нарешті до нього прихильно. Разом з Прилукою в лікарні працювала і його дружина, лікар-невропатолог, й досить часто навідувалася до батьків молодша донька Єва. Ще одна золота дитина, але досить відмінна від своєї старшої сестри.

Якщо Елла вже народилася в розкошах та сприймала їх як щось належне, то Мар'яна ще пам'ятала ті часи, коли батьки її були звичайними лікарями й татко ще не здобув усесвітньої відомості, ще не отримав привілеїв, не мав великої квартири та автівки. Й у Мар'яни якось уже занадто відчувалася жадібність до заможності, її страх того, що може таке статися, що батько полишиться тих привілеїв і вони повернуться до колишнього життя. Єва ж такого страху вже не мала – вона не боялася, що може зникнути з її життя те, що було присутнім завжди, від самого народження. Й невідомо, що саме – можливо, та ж сама доля, котра усміхнулася до Степана Малковича прихильно, але таки щось змушувало її час від часу навідуватися до лікарні, де працювали батьки, й вона сама собі навіть не могла пояснити, чому так уперто туди вчащає. Та даремно ті відвідини для неї не минулися – саме в лікарні вона й зустріла Степана Малковича, котрий досить швидко одужував після операції.

Сказати, що Єва Прилука закохалася в Малковича – означало б узагалі нічого не сказати. Це слово – закохалася – видавалося Єві надто блідим, аби висловити те почуття, котре охопило всю сутність лікарської доньки після того, як вона наштотхнулася на Степана, що проходив коридором лікарні з перев'язаною головою. Одного тільки погляду в його великі блакитно-сині, по-дівочому гарні очі під темними крилами широких брів вистачило Єві, щоб захворітися ним на все своє життя. З того часу вона зробилася настільки частою гостею в лікарні, що Захар Дем'янович уже почав жартувати, що вона або ж скоро оселиться в котрійсь із палат, або покине навчання налюбий для неї фах педагога й перейде на медичний факультет, продовжить династію. Єва спочатку тільки загадково посміхалася, а потім ошелешила батька відвертим зізнанням:

– Тату, я закохалася.

Прилука, занотовуючи щось до історії хвороби одного зі своїх пацієнтів, сидючи за столом у своєму кабінеті, різко підняв голову й пильно поглянув на доньку. Єва видавалася нервовою та неспокійною, металася з кутка в куток біля вікна й позиркувала на батька дещо зухвало та бунтівно. Єві на той час минулося дев'ятнадцять років, вона була на вісім років молодшою від старшої доньки Прилук Мар'яни, й що батько, що мати любили менше дитя безмежно. Русава, з виразними сірими очима та дещо дрібними рисами лиця, вона була далекою від яскравої, засліпливої вроди старшої сестри, успадкувавши досить скромну зовнішність самого Прилуки. Але від самого народження свого це була палко кохана батьками дитина, м'якша та лагідніша за старшу сестру. Й кожна забаганка її виконувалася без питань. З Мар'яною ж що Прилука, а що дружина поводитися суворіше, вона й не потребувала такої ласки, як Єва, та й відмовлялося Мар'яні багато в чому... Але Єві Прилука не був спроможний відмовити ні в чім.

І тоді, зачувши про її закоханість, він тільки посміхнувся.

– У кого ж, люба?

Єва кинула на нього швидкий погляд.

– У твого пацієнта... того, з десятої палати... Малковича.

Прилука дещо спохмурнів.

– Але ж, Вуся... Він же злидень... Він ніхто, не наш рівень...

– Тату! – голосно вигукнула Єва, й голос її луною пронизливою прокотився просторим кабінетом. – Не треба так казати! Зрозумій... просто людині ще не вдалося стати нашого рівня, не поталанило, хоч він і працьовитий... Але ж ти зможеш йому допомогти.

Прилука тільки зітхнув.

– Доню...

В сірих, туманливих очах Єви з'явилися сльози.

– Тату, я прошу тебе... Заради мене...

Прилука ще раз важко зітхнув і відступився. Заради Єви він міг на що завгодно погодитися, а цей Малкович і справді був досить непоганим хлопцем, у ньому відчувалася й порода, й здібності до життя. Після того, як Степана виписали з лікарні, він несподівано для себе

був запрошений лікарем Прилукою пожити деякий час у великій, просторій квартирі Прилук на Хрещатику, й пояснювалося це дивне запрошення бажанням лікаря допомогти пацієнту оговтатися остаточно після операції та аби був час у нього підшукати собі місце під сонцем. Щоправда, сам Степан якось швидко зрозумів, що те заповітне місце під сонцем для нього вже відшукано й тепер усе залежить лиш від нього. Він зрозумів, що не має схибити першого ж вечора у Прилук, коли за царською вечерею, оголоднілий на лікарняних харчах, побачив закохані, палаючі очі Єви Захарівни Прилуки. Куштуючи надзвичайно смачне та ніжне м'ясо з грибами та картоплею, він змушував себе не надто захоплюватися наїдками й якось відповідати на сповнений надії погляд так очевидно закоханої в нього дівчини, від котрого йому робилося якось незручно перед її батьками-лікарями. Але вони дивилися на нього досить доброзичливо та приязно, то й Степан дозволив собі обережно зробити вигляд, що й сам зачарований нею – донькою людини, котра врятувала йому життя. Але він не кохав Єви. Він не покохав її ні в той перший вечір, ні через рік, ні через двадцять років. Він просто дотямив відразу, що то доля в особі цієї закоханої дівчини посилає йому дарунок – дарунок доскочити до справжнього життя, дарунок, скористатися яким він мав неодмінно, аби досягнути того, про що так мріялося. І він скористався нагодою.

Єва мала досить приємну зовнішність, хоча красунею надзвичайною її назвати все ж було важко, але була привабливою, мала гарне й струнке тіло... Степан же так часто бачив у її очах очікування, змішане з незрозумілими страхами, й просто не знав, як підступитися до неї – такої близької й одночасно далекої, такої доступливої й у той же час недосяжної. Він остерігався, просто остерігався допуститися відвертої помилки й все зіпсувати, все втратити. Вони так часто полишалися з Євою наодинці, її великі, сумні очі напружено та трішки дивно спостерігали за ним, мов благаючи зробити нарешті вирішальний крок й одночасно застерігаючи від того кроку. Іноді вона видавалася йому якоюсь занадто холодною, замисленою та недоступною, й у такі хвилини він почав замислюватися над тим, чи, бува, не видалося йому те все – й погляди оті очікувальні, й закоханність у сірих очах Єви. Й саме тому зволікав, остерігався грубої помилки. Але ж час минався, він мав зрештою наважитися на якийсь крок, бо просто сидіти у Прилук вважав негідним себе...

Все вирішилося одного осіннього вечора.

Єва повернулася з інституту задумливою та сумною, скуто якось привіталася зі Степаном, запитавшись, як той почувається...

– Дякую, добре, – обережно відгукнувся він, затамувавши всередині дивно неприємне відчуття, що оце запитання – воно ж не є простим і його, Степана, намислили нарешті позбутися.

Та він і сам розумів добре, що вже занадто зазловживався гостинністю родини Прилук... Він хотів уже було, намагаючись уникнути подальшого приниження, сповістити Єву про те, що має з'їхати з їхньої гостинної оселі, коли вона раптом присіла поряд... і Степан вирішив ризикнути. Зрештою, втрачати він уже не мав чого, а виграти міг те омріяне справжнє життя. Його рука торкнулася тонкої дівочої руки Єви.

– Єво...

Вона звела на нього погляд великих сірих очей.

– Так?

Степан на мить заплющив очі, а потім витиснув з себе брехню:

– Єво, я навіть не знаю, як це тобі сказати... Але ці дні поряд тебе – вони були найщасливішими днями у моєму житті, й мене страшить скоро розлука з тобою, бо я навіть не уявляю, як тепер зможу без тебе...

В її великих очах заблищали сльози.

– Я вже думала, що ти ніколи цього не скажеш.

І Степан зрозумів, що таке усмішка щасливої долі.

За два дні вони заручилися.

І Єва розквітла просто на очах, зі звичайної, не надто вродливої дівчини перетворившись майже не красуню. Вона галасливо пурхала квартирою й не натомлювалася милуватися Степаном, не натомлювалася сяятися від щастя, така закохана й така чарівна у тім своїм почутті. Вона не відчувала нещирості почуттів Степана, цілком заспокоєна його словами про кохання, вона геть не підозрювала, що він зовсім не має того почуття – кохання до неї. Засліплені коханням очі її бачили лиш те, чого їм бажалося, бо воістину ж говорять – закохані є великі сліпці.

Але все й відразу ж помітила її сестра Мар'яна, жінка вже декілька років заміжня за досить поважним чоловіком, старшим від себе на двадцять років, що обіймав непогану посаду при партії, коли запросили їх на святкову вечерю з нагоди заручин Єви та Степана. До цього Мар'яна ще зі Степаном не зустрічалася... Двадцяти семи років віку, засліпливо вродлива, що тільки підкреслювали дороге вбрання та діаманти, вона чарівною царівною увійшла до батьківської квартири, й світло люстри золотом сонця відобразилося на її білявому волоссі... Погляд великих блакитних очей зупинився відразу ж на високій, ставній та дужій постаті Степана, що стояв біля обіднього столу. Щось промайнуло, сяйнуло в гарних очах Мар'яни, але сяяння того не помітив ніхто, навіть і сам Степан... Він просто побачив перед собою дуже гарну, доглянуту жінку, безперечно неймовірної вроди, й Єві було ще далеко до того. Але все ж врода та, якою б вона не була, видалася йому холоднуватою та сповненою невимовної пихи й геть нічого не зворушила в серці. Тому він спокійно спостерігав за тим, як вона наближається, та беззаперечно розкішна жінка зі струнким, звабливим тілом, і мав лиш думку про те, що вона могла би стати непоганою коханкою, в обіймах котрої можна було би забути лиш на тиждень, не більш, а потім забути просто, як забуваються нами сни, нехай і найяскравіші та найгарніші. Ця думка було майнула й зникла, й коли вона зупинилася поряд – зваблива й засліпливо гарна, – він уже знав, що ніколи не дозволить собі торкнутися цієї жінки. Утратити таке блискуче майбутнє заради хоч і гострого, але короткого задоволення потримати в своїх обіймах це розкішне тіло... Ні, Степан Малкович того не хотів. До того ж її невдоволено-пихатий чоловік-дипломат мав вигляд природного ревнивця, яким і був насправді.

– Стьопо, це моя сестричка Мар'яна, – защебетала весняною ластівкою поряд Єва, і Степан помітив, як похолоднішав погляд красуні Мар'яни, кинутий на молодшу сестру. – А це її чоловік, Микола Панасович Роев, страшенно поважна людина, та ти не зважай на його похмурий вигляд, він насправді така вже душечка.

Єва голосно зойкнула, коли Роев спробував її залоскотати, а Мар'яна з воістину вже царською гідністю тицьнула Степанові під носа вузьку свою, в пахощах та каблучках, з оксамитовою шкірою, ручку. Він зрозумів, що має ту поцілувати, але обмежився лише тим, що коротко потиснув ту чарівну долоньку й відразу ж відпустив.

Темно-золотаві брови у відповідь насупилися.

– Так де ви з Євою познайомилися?

Степан спокійно витримав її пихатий погляд.

– У лікарні.

– Зрозуміло.

Мар'яна весь той вечір непомітно, але пильно за ним стежила, шукаючи в гарних очах нареченого сестри кохання, хоча б слабке відлуння того почуття його до простуватої Єви, й не знаходила нічого. На думку самої Мар'яни, її сестра геть не була вартою такого чоловіка. Хоча видно було, що він є людиною не їхнього кола, бо від пильного погляду її не приховалися ні грубі руки його, ні проста мова, з невитравленою селянською немилозвучною вимовою, ні сорочка, яка хоч і була білою, та все ж придбаною за копійки... Але все одно, було у нім щось таке, як то кажуть – порода, можливо, чиясь далека, шляхетна кров. Вона спостерігала, як він усміхається до наївної сестрички, як буцімто ніжно бере ту за ручку, зазираючись до сяючих від щастя очей, і не вірила, що він закоханий.

Не вірила, й усе.

Мар'яна ніколи, від самого народження сестри не любила. Миршавенька в дитинстві, вона не перетворилася на красуню, коли зросла, чому сама Мар'яна, щоправда, тільки раділася. Їй зовсім не потрібна була суперниця власної вроди, не потрібно було повторення тої вроди, до того ж більш свіже та юне. І вона просто не любила сестру й ніяк не могла пояснити походження тої нелюбові, щоправда, не надто й намагалася...

– Тату, мамо, Мар'яно, – високим голосом промовила раптом Єва, обриваючи лінкуваті думки Мар'яни й змушуючи ту з деяким острахом дотямити, що погляд її очей весь цей час було вп'ято в красиве лице Степана. Вона кинула обережний погляд на чоловіка, але той був занадто зайнятим соковитим м'ясом під вишневим соусом, приготованим матір'ю. – Ми зі Стьопою вирішили, що одружимося через місяць.

Захар Дем'янович поблажливо всміхнувся.

– Справді? А чому так швидко?

Єва кинула на батька примхливий погляд.

– Бо я так хочу, а Стьопа не заперечує.

Прилука скрушно зітхнув.

– Яка ж ти, кізонько моя, вкрадлива.

Усі розсміялися, й тільки одна Мар'яна відчула, що не здатна вичавити з себе нічого більшого від прохолодної усмішки. Їй раптом зробилося неприємно, дуже неприємно від думки про те, що цей красень блакитноокий стане чоловіком її сестри. Неприємною була й думка про те, як його грубі та мозолясті долоні будуть торкатися й пестити простувату Єву, а не голубити розкішне тіло самої Мар'яни. Їй ненависть до сестри захопила серце з такою силою, що вона пополотніла. Як ненавиділа вона зараз сестру, ненавиділа чи не сильніш у цю хвилину, ніж усі ті дев'ятнадцять років, відколи це галасливе створіння принесли додому й почали вклонятися йому, ледь не впадаючись, наче малому та химерному ідолі. Чим більше батьки обожнювали Єву, тим більше ту ненавиділа сама Мар'яна. Але зараз... зараз до застарілої дитячої ненависті було ще додано й ревнощів – палких, пекучих й отруйних жіночих ревнощів, й та, звична з дитинства ненависть робилася геть блідою й невиразною у порівнянні з тим, що відчула Мар'яна тільки від самої думки про те, як руки Степана почнуть пестити її сестру.

Вона ледь дотерпілася кінця тієї клятої вечері й похмуро слухала п'яні теревені чоловіка всю дорогу додому, насуплено роздивляючись темні вулиці Києва за вікном автівки. Перед очима нездоланно все поставалося вродливе лице нареченого сестри, й вона здригнулася від несподіванки та огиди, коли її тіла торкнулися руки чоловіка.

– Люба...

Мар'яна кинула на нього прохолодний погляд.

– Не треба...

– Але...

Вона примусила себе вимучено всміхнутися до нього.

– Вибач, але це все та таткова настоянка з горобини. У мене ще з дитинства від неї жахливо болить голова.

Й вона сказала правду, бо голова в неї й справді болілася, та ніяк не від батькової смачної настоянки, а від безсилої злості та ненависті до власної сестри.

Мар'яна була майже закоханою у нареченого останньої.

А за місяць Степан з Євою побралися.

Степан так і не покохав дружини, але ставився до неї так, що ні в Єви, ні в батьків її не виникало сумнівів у тому, що палке почуття її розділене ним повною мірою. Вона, засліплена власним коханням, свято та наївно вірилася у його кохання, котре існувало лише в його словах, але ніяк не в його серці, яке полишалося вільним. Єдине, що володіло серцем Степана Малковича, – то були честолюбні плани на майбутнє, але він зажив при цьому досить щасливим

життям із Євою. Перші роки шлюбу їхнього того, що випромінювало її закохане серце, вистачало на двох, до того ж вона спочатку була просто винятковою дружиною й намагалася все робити так, аби Степанові було добре, жила тільки для нього. А ще вона надзвичайно погарнішала, розквітла в заміжжі, вся сяюча тим незнайомим для Степана почуттям, котре ще не торкнулося його серця.

Захар Дем'янович зі своїми зв'язками зміг виліпити з нього досить непоганого держслужбовця, а потім допоміг відкрити власну справу, котра й перетворила бідного хлопця з Рівненщини на одного з найбагатших людей країни. Він мав усе, про що так мріялося йому з дитинства, й головне – він вилікував матір. То був найбільший біль його дитинства та юнацтва – завжди п'яна мати. Вона почала пиячити досить банально та звичайно – коли Степану минуло п'ять і його батько покинув її заради іншої жінки. Весела, усміхнена Антоніна Василівна, медсестра за фахом, за короткий час перетворилася на похмуре, майже незнайоме маленькому Степанку створіння. Вона все частіш почала повертатися додому з тим бридким горілчаным смородом з рота, котрий маленький Степан так ненавидів, гримала на нього й уже не обіймала, не пригортала до себе, як то було раніше... Майже чужа, невпізнана й неохайна, з брудним волоссям, вона завалювалася на лаву й починала невиразно бубоніти якісь прокльони на адресу колишнього чоловіка та його нової дружини. Степанко якось потикнувся в таку хвилину до неї з проханням напрочуд наївним, дитячим дати молока, та, отримавши важкого поличника, від котрого запалалося лице, більш навіть на очі страшився їй потрапити. З часом вона почала все частіш повертатися додому ото такою чужою та грубою, а згодом і взагалі покинула роботу. Жили на гроші, котрі батько надсилав на Степана, й поступово він почав звикати й до нової, грубої мами, й до стійкого горілчаного смороду в їхній хаті. Звикався він і до того, що покинула вона готувати свої смачні борщі та тушковану картоплю, й усе частіш перебивалися вони слизькими ковбасами, а то могли й самого лиш хліба погризти. Мама їжею геть не переймалася, їй би тільки що випити було, те єдине хвилювало, а що вже попоїсти малому Степанку, те не обходило. І його поступово почала підгодовувати сусідка баба Настя. Й саме та сухенька, проста бабуса й вклала до свідомості малого хлопця, що його мати є глибоко нещасною, слабкою людиною й що він, коли зросте в мужнього чоловіка, має їй завжди допомагати.

– Твоя мама гарна людина, дитинко, – часто повторювала вона, насипаючи голодному Степанові неймовірно смачного борщу в полумисок, та ще з курятиною, котру він так любив. – Просто зрада твого батька виявилася для неї надто болючим ударом. Але ти маєш любити маму, якою б вона там не була...

Степан спочатку хлипав:

– Вона б'ється.

– То не вона, а все горілка клята. Ти краще зростай скоріше, вибивайся в люди й витягуй маму з ями.

Саме баба Настя дала йому гроші, аби він поїхав до Києва, наполягла на тому, аби він спробував віднайти себе в столиці. За ті два роки, що пропрацював у столиці до зустрічі з Євою, до рідного села Степан приїздив лише двічі, й один раз на похорон баби Насті, котра померла за місяць до його операції. Мати геть опустилася, могла днями нічого не їсти, й поки була поряд баба Настя, то хоч якось підгодовувала, а коли померла вона... Й ось тут йому й трапилося те знайомство з Прилуками. Степан добре розумів, що за колишнього свого життя чи зміг би вилікувати матір, хоч і намагався, відкладав гроші, купував ліки, але вони були дешевими, вона знову запивала, а лікування потребувала дорогого. Й ось тоді й трапився йому той дарунок долі в особі Прилуки з її палким коханням.

Він вилікував матір у приватній клініці в Швейцарії, й вона через роки повернулася до нормального життя.

За два роки після весілля Єва народила Еллу.

З того першого дня, коли Степан зазирнувся до блакитних, каламутних ще оченят доньки, його серця нарешті торкнулася любов. Неймовірно велика та безмежна батьківська любов. Донька вродилася на диво на нього схожою, й Степан навіть не уявляв собі, що з нього виявиться такий люблячий батько, та він любив Еллу навіть сильніш, ніж любила її Єва.

За час шлюбу в його житті час від часу траплялися жінки, бували й такі, котрими він відверто захоплювався, але все ж кохати він нікого з них не кохав, ті красуні не могли заволодіти серцем уже досить заможного Степана Малковича, як не намагалися. В нім поки панувала лише одна донька.

Мар'яна з чоловіком декілька років прожила в Йорданії, але кожного разу, коли приїздила до Києва, блакитні очі її, що не втратили краси, з надією вп'явалися в лице, в очі Малковича. Які жалі брали її за кожної їхньої зустрічі, було відомо лиш їй одній. Роев почав з роками стрімко старітися, гладшатися, у той час як Степан з досить вродливого юнака перетворився на неймовірно гарного чоловіка. З густим, м'яким волоссям кольору достиглої пшениці, з тими блакитними очима, один погляд котрих змушував холоднувату, самовпевнену та самозакохану Мар'яну Роеву перетворюватися на жінку. Просто жінку, закохану жінку. Відстань та роки розлуки майже не позначилися на тих почуттях, котрі вона мала до чоловіка сестри, в котрого закохалася в той святковий вечір заручин Степана з Євою. Й вона не позбулася того свого почуття в пісках Йорданії, а навпаки, за ті роки воно повністю оволоділося її серцем.

Через п'ятнадцять років подружнього життя Степан закохався.

Але закохався не в дружину, й навіть не в її вродливу сестру.

Маючи тридцять сім років шлюбного життя, тесть казав йому, що кохання може прийтися до чоловіка в будь-якому віці, й Степан, котрому тоді було лише тридцять, то запам'ятав. Минув час, він мав тридцять вісім років прожитого життя, мільйонні статки, ту заможність, про котру так мріяв ще з дитинства, лискучу, сяючу діамантами дружину та більш як з десяток неймовірно гарних коханок, але закохався в звичайну, далеку від його теперішнього кола жінку, хатню робітницю матері. Вилікувавши її у Швейцарії, він хотів забрати Антоніну Василівну до себе, до Києва, але вона відмовилася їхати з рідного села. Степан збудував їй у селі гарний будинок, і з часом, коли мати, що підірвала роками пияцтва здоров'я, почала хворіти, він запропонував найняти їй когось із села, аби допомагався з господарством. І через тиждень мати телефоном уже розповідалася йому про якусь там Аллочку Федішину, жіночку з приїжджих, котра мешкає через будинок і є такою лагідною, гарною жінкою, котра й ставиться до матері, наче рідна донька, й по хаті хутко вправляється, й готує смачно.

– А які пиріжки вона пече! Стьопо, та я життя яке довге прожила, а таких чи спечу, – торохтіла мати, а Степан тільки усміхався.

Вперше він Аллу зустрів на мамин день народження, восени, тоді вони приїхали родиною, з ним ще були Єва з Еллою. Степан тільки увійшов до будинку, як відразу в очі йому зазорили поглядом веселі зелені очі... Він завмер на порозі, вдивляючись у них, у ті очі, й відчуваючи, як незнайоме тепло заповнює груди й робиться йому й трішки дивно... То була перша мить, а наступної вже роздивився він і лице вродливої молодиці, володарки тих незабутніх очей, і густе її, темне волосся, заплетене у товсту косу. Чомусь відчув себе чи не вперше в житті якось ніяково й затупцювався на порозі, не наважуючись увійти до матиного будинку, туди, де господарювала зеленоока красуня.

А вона привітно до нього усміхнулася.

– Ви ж Степан Олексійович? Та проходите, чого ж ви на порозі залякли, Антоніна Василівна вас так чекала...

Дивна то все ж таки річ – серце людини, коли захочеться, тоді й озветься у грудях почуттям... Степана ж зчаровували такі жінки, такі вишукані красуні, а серце його продовжувало вперто мовчати, мов чекаючи когось. І кого? Чи не цієї ж зеленоокої, котра поралася в материнському домі, привітно й доброзичливо усміхаючись що до нього, що до Єви з Еллою. А він

сидів за столом, відчуваючи в самому собі незнайомця, й ловив кожен її порух, кожен тихий крок, і завмирав кожного разу, коли підходила вона надто близько... Й світло як було довкола, а він раніш і не помічав, що будинок матері був наповнений настільки світлом. Шкода тільки, що воно якось пригасло, коли Алла пішла додому, з усмішкою пояснивши, що треба робити уроки з сином.

Вже до вечора Степан дотямив, що закохався.

Закохався вперше й насправді, а не просто захопився вродою привабливої жінки, звабливим тілом, як то було раніше. Те почуття було настільки несподіваним та всепоглинаючим, що Степан спочатку розгубився й не знав, що йому робити. Тільки одне знав точно – його почало нестримно вабити до рідного села, туди, звідки колись утівав з намірнянням віднайти собі кращого життя. Й привід до тих частих наїздів знайшов – почав будувати біля матиного будинку хатинку для полювання, ближче до лісу, аби була лиш можливість бачити частіш Аллу – простеньку таку, надзвичайно скромно вдягнену, але для нього вже необхідну, як ковток повітря, як саме життя.

Він протримався в мовчанці два місяці, а потім зізнався у своїх почуттях, упіймавши її, таку заклопотану на вулиці. Вона кудись поспішала, одягнена в блаженське пальтечко, й здригнулася усім своїм невеличким, але пишним тілом, коли він, ураз якось осмілившись, ухопив її за маленьку й міцну долоньку, зупинив.

– Алло, стривайте...

Зелені, чаклунські очі поглянули здивовано.

– Щось важливе, Степане Олексійовичу? У мене Ростик температурить, а Вова на чергуванні...

Степан розуміюче кивнув і хотів було відпустити її до хворої дитини, але несподівано для себе видав:

– Алло, я кохаю вас...

Зелені очі наповнилися недовірою.

– Ви – що?

Степан відчув себе більш упевнено.

– Кохаю вас, – повторив він, мов пісню, ці прості два слова й завмер, і разом з ним завмер увесь світ довкола, й вітерець, що овівував дві постаті їхні, які застигли біля воріт, й пташиний спів, що долинав десь із лісу...

Він мовчки вдивлявся в її очі, палко бажаючи взріти там відгук, відповідь на його почуття, те почуття, що зробилося в нім таким пронизливим та владним. А вона мовчала, тільки дивилася на нього так... так ніжно, що відчував він, як у серце могутніми поштовхами стукається, вливається щастя... Щастя та радість, бо бачив у її очах те, що вона теж кохає його, й очі її кричали зараз про те, відверто виказували все. Та всі його мільйони, все його сите та розкішне життя, хіба що за винятком того дня, коли народилася Елла, – ніщо не дарувало йому стільки щастя, як подарував оцей погляд зелених очей, у котрому приховувалося кохання.

Кохання до нього!

Він підійшов ближче, спробував узяти Аллу за руку.

– Алло...

Вона заблимала, й туман того дивного, бажаного для нього почуття розвіявся в очах її так стрімко, й вона ступила крок назад.

– Степане Олексійовичу, не треба! Ви щось таке вигадали...

– Моє кохання не вигадки...

– У нас родини, чи ви вже забули? Я ніколи не візьму на душу такого гріха, не зможу розбити чужу родину. Зрозумійте, це не для мене, та й Єва Захарівна такого не заслугувала, я ж бачу, що вона гарна людина. Та й Вова, я не зможу його зрадити...

Степан важко зітхнув.

– Так що ж нам тепер, страждати?

Алла кинула на нього пронизливий погляд.

– Усе наше життя – то є страждання.

– Алло, будь ласка... Ви ж теж не байдужі...

– Це немає жодного значення, – швидко перервала вона його й, перш ніж він зміг її зупинити, гайнула геть, полишивши його розгублено дивитися їй услід. Простенько, навіть бідно вдягнена, вона так швидко йшла до свого двору, майже бігла, й Степан ледь стримував себе, аби не кинутися слідкома, аби не вхопити її посеред дороги, котрою ходили люди, обернути до себе лицем, й кричати на все село про своє кохання, й цілувати ті маленькі, суворі уста.

Бажання так вчинити було просто нестерпним.

Але він продовжував стояти на місці.

З того дня стосунки між ними зробилися досить напруженими, але Степан усе одно не полишував своїх наїздів до села, відчуючи себе геть хворим, коли довго не мав змоги побачити Аллу. Її ставлення до нього зробилося більш прохолодним, вона вже не зустрічала його посмішкою кожного разу, коли він входив до будинку, а тільки кине швидкий, обережний погляд, обпече тим спогляданням, коротко привітається й ховає скоріш свої зелені очі. Ховає, аби Степан не встигнувся помітити там головного. Але він помічав і божеволів від щастя. Він із впертістю безтямно закоханого юнака тинявся до матері, нетерпляче чекаючи, коли Алла нарешті одумається й покине свого негарного, нікчемного чоловіка, з котрим узагалі невідомо чому пов'язала своє життя, й вони нарешті будуть разом. Сам він уже був готовий до того, аби будь-якої миті покинути Єву, хоча й знав, що для неї це буде болісним ударом. Але ж, зрештою, він подарував їй шістнадцять років щасливого подружнього життя, й чи не заслугував за це власного щастя?

А щастя його нервувалося, робилося дратівливим, коли він навідувався без попередження... Але він чекав, він терпляче й одночасно нетерпляче чекав, чекав тої миті, коли нарешті доскочить свого щастя.

Щастя бути поряд коханої жінки.

Обгорнувши струнке, розкішне й досить ще привабливе тіло сріблястим, пухнастим хутром шубки, Мар'яна Роева стрімко вийшла з приватної дорогої клініки, наостанок холоднувато поглянувши на надміру улесливого – якщо не сказати, нудотно-медяного лікаря, котрий вийшов супроводити її до самих дверей. Усівшись за кермо сріблястого кольору позашляховика, вона стрімко зірвала автівку з місця й понеслася рівною, прямою дорогою додому.

Виїхавши за ворота клініки, вона розсміялася.

Розсміялася легко та свobodно, вивільняючи усю ту напругу, котру накопичувала у собі не тільки останню добу хвороби Миколи, а, видавалося, й усе життя з ним. А все-таки вона гарна акторка. Миколу відправили до лікарні добу тому з інсультом, коли він, прокинувшись уранці, зробив декілька кроків від ліжка й раптом захрипів і почав падати, випускаючи з розслабленого рота огидну пінисту слину. Мар'яна кинулася до нього, закричавши, бо знала, що в сусідній кімнаті прибиралася служниця, але ніхто не бачив вдовolenня в її великих блакитних очах, коли схилилася вона над непритомним, застиглим, схожим на бридке біле тісто тілом чоловіка. Думка про те, що Микола помре, невимовною радістю, молодим вином бродила у неї в голові увесь той час, поки викликали приватну «швидку», коли вона вірною, вбитою тривогою дружиною їхала слідкома й добу скорботно чергувала поряд, не втомлюючись проливати побільше сліз.

Лікарі не давали надії, що Микола може видужати, із сумними пиками сповіщали Мар'яну об тім, що хоч вони й намагаються робити усе можливе, але його серце є надзвичайно слабким, аби боротися за життя... Мар'яна заливалася тихими слізьми в той час, коли радісний сміх наполегливо пнув з самих глибин її ества.

Вона додала швидкості.

– Він помре, неодмінно помре! – вигукнула на весь салон автівки й знову розсміялася – радісно та легко. – Пожадібна, огидна свиня, жер би менше, то не було б хвороб і вижив би. Але то все на краще.

Зупинивши автівку біля новобудови з червоної цегли, Мар'яна знову одягнула на лице маску скорботної дружини й пішла всередину. Квартира їхня була надзвичайно тихою й сонливою без дратівливих зойків Миколи, служниця тихенько пила чай на кухні й з появою Мар'яни зірвалася на ноги.

– Мар'яна Захарівна...

Мар'яна сльозливо поморщилася.

– Вони майже не дають йому надії, Надю. – Вона озирнулася. – Ні, нічого не кажи, я й так тримаюся з останніх сил. Бачу, ти вже за звичкою наготувала його улюблених смаколиків...

Надя знітилася.

– Я...

– Пусте. Візьми собі побільше, я все одно цього не їм... і можеш бути вільною до завтра. Я хочу побути сама.

Надя розуміюче поглянула й за декілька хвилин тихо, непомітно зникла.

Мар'яна залишилася у квартирі одна.

Деякий час нерухомо стояла посеред вітальні – легка та гарна в сукні з тонкої шерсті медяного кольору, – а потім радісно засміялася й закружлялася кімнатою, на якусь мить застигла й грайливо впала на просторий білий диван овальної форми. Роздивлялася, мов уперше бачила, квартиру, у якій вони мешкали останні п'ять років, після виходу Миколи на пенсію, й вдоволено посміхалася. Квартира залишиться їй, у цьому вона сумнівів не мала, прибутковий бізнес теж, а ось гроші... На гладкому, ідеально рівному чолі Мар'яни, котрого вперто відмовлявся торкатися час, переважно завдяки дивам сучасної пластичної хірургії, з'явилася глибока, вертикальна лінія. А ось грошима їй доведеться поділитися з дітьми Миколи від першого шлюбу. То було погано й дуже небажано, та все ж не смертельно... Зрештою, у неї ж залишиться половина, а ще бізнес, який приносить гарні прибутки.

З Миколою Роевим її колись познайомили друзі батька на якомусь прийомі, котрі вона так любила. В свої досить юні роки Мар'яна вже твердо знала, чого вона хоче від життя – а хотіла вона що багаті, розкішної долі, що пошани від людей, заздрощів тому їй становило, котре мало бути досить високим. Вона прагнула досить недорого продати себе, свою ту вроду, котрею так щедро обдарувала її природа. Донька лікарів, вона зовсім не впадала від батьків їхніх талантів, навчання їй геть не цікавило, але за наполяганням тата попленталася на медичний, без бажання навчалася на педіатра й дуже сумнівалася у тім, що колись таки працюватиме за фахом. Дітей вона ніколи не любила й щиро не розуміла захоплення батьків, коли в домі з'явилася Єва. Бридке, червонопике й примхливе створіння, котре тільки того й умілося, що репетувати ледь не цілодобово й полишати Мар'яну спокою та сну. Саме поява в домі молодшої сестри підштовхнула Мар'яну записатися самій собі, що народжувати вона не буде ніколи. Нащо їй діти? Аби ліцемерно пускати слину захоплення та агукати над геть непотрібним створінням? Ні. Життя, воно ж дається тільки раз, і Мар'яна намірялася прожити його виключно заради себе самої, не марнуючи на якусь там дитину. Мати тільки зітхала й шепотіла, що вона ще відчує у собі покликання до материнства, коли прийде час, але Мар'яна тільки презирливо кривилася. Взагалі, що норовом, що вродою, та навіть нелюбов'ю тією до дітей пішла вона в бабу свою по матері Клавдію Заграйко. Мати завжди згадувала про ту з такою гіркою у голосі, дорікаючи Мар'яні в тім, що вона вродилася повною подобою баби Клавдії. Сама Мар'яна баби, що не раділа дітям, як і вона, не пам'ятала, але, за словами матері, вона була надзвичайно вродливою жінкою, мала безліч коханців, була людиною дуже пихатою

й ніколи не любила своєї єдиної доньки. А Мар'яна знала, що у неї буде відмінність від баби Клавдії в одному – у неї ніколи не буде навіть єдиної доні.

Навчання скоро мало добігти свого кінця, батько обіцявся влаштувати її в досить гарну дитячу лікарню, але Мар'яна тільки відмовчувалася. Бажання марнувати своє життя на лікування шмарклявих чужих діток вона геть не мала, а батьки просто не розуміли, що з такою вродою вона народилася не для того, аби зачинити себе в кабінеті поряд горластої малечі. Ні, вона повинна була жити повним, насиченим життям, блискуча та гарна, аби всі дивилися на неї й заздрили їй вроді, й становищу її високому, й перешіптувалися про неї ледь не благоговійно.

Їй потрібен був непростий чоловік.

І доля подарувала їй такого в особі вже немолодого, але ще досить привабливого, привладного Миколи Роева. Приємний лицем, щоправда, заповнуватий, але то вже були дрібниці, він сам напросився у господині того далекого, ще радянського прийому познайомити його з чарівною білявою незнайомкою. Мар'яна було кинула на нього прохолодний погляд, але, зачувши слово «дипломат», враз ожила й поглянула вже зацікавленим оком. Дипломат той, як з'ясувалося згодом, мав сорок один рік, набридлу дружину з паскудним характером, котру давно не кохав, та двох дітей, вік котрих був майже наближеним до віку Мар'яни. Й дипломат той до божевілья в неї закохався.

Дивним, майже незнайомим передчуттям, можливо, успадкованим від тієї баби Заграйко, Мар'яна якось відразу ж зрозуміла, що саме в ньому – звичайному з вигляду, повнуватому, з суворим характером політика та партійця, з жорстким волоссям та водявими сіруватими очима – і є її щастя. Їй вона не мала його прогавити. Завдяки йому вона мала засяяти, мов рідкісний діамант, й засяяти не тільки в Києві, а й за його межами.

За місяць Роев покvapливо розлучився з дружиною.

Мар'яна довго реготалася з тієї жирної свині, його дружини, котра принеслася до них перед самим розлученням. Одного тільки погляду на ту жінку вистачило Мар'яні, аби зрозуміти – вона їй не суперниця. Сорока років, низька та широка, щедро обросла не інакше, як свинячим салом, з простуватим, не надто привабливим лицем, з запиленими жиром темними очима та широким, бараболькуватим носом, Ніна Роева не вирізнялася що вродою, що вдягатися геть не вміла, притарабанившись до них у жакливій, широкій бабечій сукні з простого квітчастого ситцю. Вона ще й манери мала справжньої баби сільської. А як горланила вона, огидно розбризкуючи слину, а якими прокльонами частувала Мар'яну, але та у відповідь тільки всміхалася. Кінець тому огидному видовиську поклав батько, виштовхавши геть непрохану галасливу гостю. Вона, щоправда, довго не бажала йти й кидала в лице татові звинувачення у тім, що зростив він справжню повію, котра безсоромливо вдирається до чужих родин, а наостанок, уже на порозі, обернула до Мар'яни почервоніле, спітніле лице.

– Та будь ти проклята за моє розбите життя! – вичавила з себе хрипко, натужливо. – Я ж його усе своє життя кохала, він же для мене все... Бодай тобі зазнати моїх мук!

Мар'яна тільки розреготалася у відповідь. Прокльонів дурних вона не боялася, а Роевим поступатися зовсім не збиралася, нехай навіть захрипне ця баба, її проклинаючи.

За два місяці вона стала дружиною Миколи.

Мар'яна закинула руки за голову, зворушила своє довге, густе золотаве волосся й замишливо поглянула на золоті квіти, дрібненькі-дрібненькі, котрі прикрашали люстру, притягнуту Миколою з Йорданії, й поморщилася. Як швидко, невблаганно швидко спливає час, такий жорстокий... Здавалося, зовсім нещодавно, ніби вчора, вона юною та свіжою виходила заміж за Миколу, а вже минулося – навіть страшно подумати – двадцять шість років!

Ці довгі роки були для неї й щасливими, й нещасними одночасно. Так, з Миколою вона доскочила того, про що мріяла ще з дитинства, вона виблискувала посеред поважного товариства, як рідкісна коштовність, й куди б не ступилася її маленька, тендітна ніжка – всюди вона викликала захоплення та заздрість. Микола кохав її просто божевільно, не жалкуючи для неї

нічого – кожна її забаганка, кожна щонайменша примха виконувалися ним... За кордоном він не жалкував на неї грошей, й поступово вона надбала собі гарний гардероб дорогих речей та хутра, а вже коштовності... Вона була ними засипана, й потребувала все нових, не переймаючись тим, чи вистачить у Роева на все грошей. У Києві, у Москві, в Лондоні, Парижі, Римі чи Празі – всюди вона самою своєю присутністю викликала захоплений подив та перешіптування, доскочивши своєї мрії, холодно та зарозуміло приймала те поклоніння, котрого так жадала, й впивалася ним, мов найкращим вином. І ніхто, хто дивився на неї, таку красуню, не міг уявити, що могла вона бути чимось незадоволеною у своїм житті. Проте незадоволення вона все-таки мала.

Вона була незадоволена своїм чоловіком.

З роками Микола робився все гладшим й одночасно з зайвими кілограмами все більш набував такої негарної риси, як ревності. Така яскрава та гарна жінка, як Мар'яна, не могла полишитися поза чоловічою увагою. Вона була просто приречена притягувати до себе, мов потужним магнітом, погляди чоловічі, чи то в Києві, чи в Москві, чи десь за кордоном. Й та чоловіча увага їй подобалася, дуже подобалася, вона надихала її сяяти ще яскравіше, й чим більше було тієї чоловічої уваги, тим більш зростали ревності Миколи. Й ревнував він не безпідставно.

Мар'яна вже й сама погано пам'ятала, коли саме почала зраджувати чоловіка. Здається, її першим коханцем, порушником прав Миколи на її розкішне тіло, був до дідька гарний та швидкий італієць на ім'я Серджіо. Мар'яна тепер туманливо пригадувала його засмагливе лице з оливкового кольору шкірою та пронизливі темні очі. Але його тіло вона запам'ятала. Античний бог! Після жирних, блідих телес Роева вона, доторкнувшись уперше до Серджіо, відчувала себе так, мов торкалася марева, видива, а не дужого, м'язистого чоловічого тіла, геть полишеного огидних надлишків сала. Той Серджіо на прийомі, за годину після знайомства, затягнув її до порожнього кабінету, й там, у напівтемряві, вона вперше зрадила Миколу. Зрадила без щонайменшого почуття провини, слухаючи гарячий шепіт чужою мовою, й уперше в житті дотямила, що близькість з чоловіком можна не лише терпіти, а й насолоджуватися нею, отримувати задоволення, котрого вона була полишена з Миколою, єдиним своїм чоловіком.

Після Серджіо був хтось інший, але вже після повернення додому, потім ще хтось – Мар'яна навіть не намагалася їх запам'ятовувати. Вона вміла ховатися від чоловіка, а коли Микола цілком заслуговано починав щось помічати й влаштовувати істеріку, вона просто кидала чергового коханця й деякий час видавала з себе вірну та люблячу дружину. Чоловік її відверто дратував, вона ніколи не мала до нього жодних почуттів, але ж і кидати його не наважувалася – не була певною, що віднайде йому крашу заміну. Ні, когось вона неодмінно б знайшла, але чи дорожив би той хтось нею так само, як дорожив Микола, чи виконував би всі забаганки та норовливі примхи та чи й був би таким щедрим? Зрештою, життя, котре він їй подарував, було Мар'яні дуже до вподоби, й єдина його вада була у тих надмірних ревностях.

Вірна своєму слову, вона не забажала народжувати від Миколи навіть однієї дитини, хоча той після весілля й белькотів щось про сімох по лавах і цілий рік наївно чекав від неї вагітності... Мар'яна відмовчувалася, не зізнавалася, що відразу після весілля й справді завагітніла, але позбулася дитини – байдуже та безжально – й з такими ж почуттями згодом зробила операцію, котра назавжди полишила її можливості стати матір'ю. Микола ще побубонів, ще почекав, а потім і змирився з її бездітністю, бо кохав її настільки сильно, що приймав будь-якою.

Так і жили. Мар'яна насолоджувалася життям, виблискувала, мов коштовність, супроводжувала Миколу в його поїздках за кордон і змінювала коханців з такою ж легкістю, як і свої численні вбрання. Вона ні в кого з них не закохувалася, ні, такі дурниці оминали її холоднувате серце, й жоден з тих, хто дарував насолоду її тілу, не торкався її серця.

До зустрічі зі Степаном Малковичем.

Мар'яна й сама дотямити повною мірою не могла того, чому наречений сестри так глибоко вразив її серце. Після того вечора, коли вона вперше його побачила, щось трапилося з нею, щось таке, чому вона не мала пояснення, чого не було в її житті, бо вона навіть у бурхливі юнацькі роки оминулася таких дурниць, як кохання. Але тоді... Тоді вона наче збожеволіла й очманіла, тільки того й могла, що сидіти нерухомо ледь не цілими днями й думати про Степана... Й те її страшило, та його незрима влада... вона не бажала її, вона боялася її так само сильно, як втрати свого розкішного життя. Й вирішила боротися з тим непотрібним їй почуттям. Вона не бажала закохуватися в того бідного хлопця, не бажала давати йому владу над собою. Те кохання було для неї непотрібним, їй подобалося життя, котрим вона жила... Й вона здушувала його у своїм серці так само спокійно та безжально, як позбулася дитини Миколи, й досить спокійно почувалася на весіллі Степана та Єви, намагаючись не звертати уваги на неприємне відчуття в глибинах свого єства, котре прокидалося кожного разу, як погляд її впадався на Степана поряд Єви, на дотик його до сестри, їхні поцілунки. Вона намагалася різко переконати себе, що цей же злидень не спроможний геть подарувати їй такого звичного розкішного життя, що він не Микола, не дасть їй волі, але... її починало знову відчайнано вабити до нього. Такий красень зовсім не був підходящим до її простуватої сестри, й саме на весіллі Мар'яна з подивом помітила, які вони були схожі зі Степаном, наче дві половини одного цілого, й такому чоловіку, як він, мала би пасувати тільки така жінка, як сама Мар'яна. Але він полишався байдужим, і вона теж мала вирвати його зі свого серця.

Й мов дарунок долі трапилася Йорданія.

Нова влада, нові часи... Микола отримав призначення в ту східну маленьку країну на декілька років. Мар'яна звикла здебільшого до європейських столиць та країн і спочатку бурмосилася. Але Йорданія, що примостилася поряд Ізраїлю, її приємно здивувала. Королівство те виявилось не нудним та забитим, як вона собі уявляла, королівський двір не поступався європейським, і життя в Йорданії виявилось навіть цікавим.

У Йорданії в її житті з'явився Хасан.

Хасан...

Згадавши про високого, дужого йорданця з вогняними чорними очима, Мар'яна повільно усміхнулася в пустку розкішної вітальні. До Йорданії вона приїхала, почувуючись надзвичайно погано, усі сили витрачаючи, аби викинути з серця Степана, який уперто не забувався. Вона була дратівливою, впадала то в понуре мовчання, то гримала на Миколу, з похмурим невдоволенням прийнявши й місце нового призначення чоловіка, й ошатний білий будинок в Оманні, ні, в Аммані, тій клятій столиці йорданців. Більше місяця вона відмовлялася виходити з дому, охоплена, мов лихоманкою, відчайним бажанням усе покинути й повернутися назад, до Києва. До Степана.

Саме до Степана.

Бажання те іноді робилося настільки сильним, що вона починала задихатися у стінах того ошатного білого будинку, мебльованого на східний лад, і його білі, світлі стіни мов здавлювали її, заважаючи й дихати, й жити. Наївний Микола вважав, що то на неї так впливає зміна клімату, не здогадуючись навіть, що дружина божеволіє від нерозділеного кохання до чоловіка власної сестри, того кохання, що там, посеред золотавих пісків Йорданії, вхопило настільки її сильно, що вона не могла ніяк його побороти. Й мов божевільна, рвалася назад, до Києва, до Степана. Через місяць те божевілля почало потроху слабшати й вона повільно, мов тяжкохвора, поверталася до життя й, з жагою бажаючи цього повернення, погодилася вперше за час свого перебування в країні піти з Миколою на прийом, на якому мала би бути і йорданська королева, й поважні люди з Європи.

Дорога шовкова, складного пошиття сукня, що, безумовно, так пасувала її розкішному тілу, прохолодний дотик діамантів до шкіри – Мар'яна знову воскресала до життя, відчуваючи приємне збудження, й розуміла, що для того, аби забутися, їй потрібен коханець. Східних

чоловіків посеред довгої вервечки її коханців ще не траплялося, й вона почала обережно придивлятися до смаглявих незнайомців, котрі заповнили собою велику залу з басейном у центрі. Й здригнулася, коли погляд її втрапив на високого, вдягненого в дорогий європейський костюм чоловіка, що стояв на іншому боці округлого басейну й не зводив з неї пильних темних очей. Мар'яна зустрілася поглядом з тими темними, навіть чорними очима й повільно посміхнулася, відчувши знайоме, приємне тепло. Чоловік на протилежному боці басейну посміхнувся у відповідь і рушив до неї. Повільно, навіть лінкувато, й так, мов знехотя, нагадуючи великого хижака пустелі, й Мар'яна досить спокійно спостерігала за його наближенням. Вона не нервувала й не тремтіла, ні, вона досить прохолодно та витримано все сприймала, бо коханці, якими б вони гарними не були, – вони ніколи не викликали в неї того неспокою, того відчайного хвилювання, котре міг викликати лиш один чоловік – Степан.

Згадка про Степана, така недоречна та непотрібна зараз, змусила її здригнутися, коли чорноокий незнайомець зупинився зовсім поряд і вогняні його, чорні очі з невимущеним спокоєм почали вивчати її уважно – вивчати всю, починаючи від золотавого волосся й закінчуючи лискучими босоніжками на високих підборах, котрі лагідно затискали її стрункі ніжки. Він мовчав, Мар'яна теж не поспішала до розмови, вивчаючи й собі цього самовпевненого й дужого незнайомця, котрого доля дарувала їй посеред спеки йорданської пустелі. Чоловік був гарним, того вже в нього неможливо було відібрати – довгасте, вузьке лице з широкими вилицями та темної засмаги шкірою, чорні очі, опушені довгими віями, тонкий довгий ніс та суворого малюнка, але гарні вуста невеликого рота. Чорне, лискуче волосся зачесано назад... Одягнений у європейський костюм, він нагадував радше якогось там італійського чи іспанського аристократа, й тільки вуса – пишні, густі та чорні – не сподобалися Мар'яні. Ніколи вона не полюбляла вусатих чоловіків, але цей... Щось було у нім таке, що вона й на вуса не надто звертала уваги. Й коли мовчання між ними зробилося аж надто довгим, він нарешті запитався арабським акцентом прикрашеною англійською.

– Ви нещодавно в Аммані?

Мар'яна повільно всміхнулася.

– Місяць.

Йорданець здивовано звів темні брови.

– Місяць? І як же так трапилося, що я ні разу за цей місяць не зустрів вашої бездоганної, сяючої вроди?

– Я не з'являлася на людях...

– Дарма. Я невимовно жалкую об тім місяці, котрий не мав щастя насолоджуватися вашою красою. Але... – Чорні очі наполегливо позиркнули в саму глибину очей Мар'яни. – Я дуже сподіваюся на те, що ви дозволите мені надолужити втрачений час, цей безмежно пустий місяць...

Мар'яна сріблясто розсміялася.

– Які слова, але ж я навіть імені вашого не знаю.

Широка, суха долоня потягнулася до її руки.

– Хасан аль-Садіб до ваших послуг...

– Дуже приємно познайомитися...

Той вечір став початком чи не найпристраснішого роману в житті Мар'яни. Хасан виявився чоловіком, про появу котрого у своїм житті Мар'яна мріяла давно вже, й хоча вони й не були схожими, а чимось він їй нагадував Степана.

У той перший вечір вона до неможливого довго перебувала в його товаристві, майже з байдужістю вловлюючи на собі занадто ревниві погляди Миколи, й удома, в тому ошатному білому будиночку, тільки позирнула презирливо на чоловіка, коли той був спробував влаштувати сцену ревності. Вона вже тоді знала, що побачиться з Хасаном на другий день, знала вона

також і те, що цей чоловік стане, й надовго, її коханцем, найкращим з довгої вервечки тих, хто упродовж декількох років мав щастя бути поряд неї.

Зранку наступного дня, як тільки Микола від'їхав до посольства, десь хвилин за десять до дверей будинку постукалися. До гикавки ввічливий йорданець років п'ятдесяти у халаті та бурнусі низько вклонився Мар'яні й сповістив, що пан аль-Садіб буде безмежно щасливим і вдячним, коли іноземна пані погодиться приїхати до нього в гості.

Мар'яна тільки розсміялася – легко, весело та дзвінко, й уже за двадцять хвилин довгий чорний лімузин підвозив її до воріт замиського будинку, що був схожим на оазу в пустелі. Хасана вона віднайшла в басейні й тільки розреготалася, коли міцна засмагла долоня ухопила її за ногу й, різко смикнувши, змусила впасти в прозору, сріблясту воду, туди, в його обійми.

– Ви збожеволіли! – весело дорікнула вона йому, геть мокра, але в той же час щаслива та збуджена.

Білозубий усміх сяйнув на смаглявому лиці.

– Так, збожеволів! Збожеволів від тебе!

Він почав цілувати її там, у тім басейні, тремтячу та мокру, й тільки безжальне сонце східне бачило, як віддавалася вона ледь знайомому йорданцю, оживаючи кожною клітиною свого завмерлого було тіла.

Хасан став її коханцем.

Коханцем, безумовно, найкращим, найпристраснішим та найближчим за духом, чоловіком, котрий повно володів її тілом, але не більше. До свого серця вона його все ж не впускала, не впускала туди, де ще продовжував повновладно панувати Степан. Він усе ще полишався її хворобою, її невиліковною хворобою, котра, трішки притихнувши в обіймах Хасана та пісках Йорданії, все ж не зникла, зухвало та вперто не бажала зникати, й навіть палкі обійми Хасана не були над нею владними...

Хасан...

Хасан аль-Садіб виявився людиною досить таємничою й темною. Мар'яна майже з перших днів знайомства відчула у його високій, дужій постаті щось небезпечно, щоправда, це не зупинило її, та все ж... Через деякий час вона, маючи очі досить уважні й вбачаючи його безумовну заможність, спробувала обережно випитатися, звідки в нього такі значні, на її погляд, статки. Бо батько й Микола, досить заможні за мірками там, удома, в порівнянні з Хасаном видавалися ледь не злиднями... Чоловік тільки холоднувато усміхнувся у відповідь і одним непоміченим нею порухом міцної руки ухопив Мар'яну за зап'ясток так міцно та боляче, що вона пополотніла від болю.

– Чи не занадто багато ти бажаєш знати, люба?

Вона зіщулилася від болю.

– Хасане, мені боляче...

– Справді?

Чорні очі холодно поглянулися в її блакитні, й уперше за час знайомства Мар'яна не впізнала його, мов опинилася поряд незнайомця небезпечного.

Вона відчула, як затинається:

– Хасане... я...

Він ще сильніш затиснув її руку.

– Це був перший і останній раз, коли ти цікавилася моїми справами, люба. Я не хочу тебе лякати, але людину, не менш привабливу за тебе, котра теж почала виявляти недоречну зацікавленість, віднайшли через деякий час на дні Йордану.

Мар'яна вся похолонула.

– Хасан...

Він посміхнувся, але очі його полишалися холодними.

– Заспокойся, люба, я лише пожартував. Але тепер, я сподіваюся, між нами все зрозуміло і я не почую від тебе більш зайвих запитань.

Мар'яна примусила себе заспокоїтися.

– Ні, не почувеш.

Тоді вона настільки перестрашилася, що була б радою обірвати всі з ним стосунки, розірвати роман, не бажаючи від цієї дивної людини нічого, але ж страх опинитися десь на дні річки Йордан змусив її триматися стосунків з ним. Хасан, мов пожалкувавши, що так налякав її й повівся так різко, на другий же день обдарував її діамантами, й Мар'яна спробувала геть забути ту неприємну розмову. Але той холодний, безжальний погляд Хасана ще довго не забувався нею. Вона вже ні про що не питалася, зробилася м'якою та пухнастою, аби тільки не дратувати того хижака, з котрим звела її доля. Поступово та прикра розмова призабулася Мар'яною, вона пробачила Хасану ту його грубість, котру він загладжував численними подарунками.

Правду про Хасана вона дізналася від Миколи.

Дивно, але чоловік весь час знав про її стосунки з аль-Садібом, і все знаючи, понуро та принизливо мовчав, закутий у те ж почуття, котре відчула сама Мар'яна, коли залізні пальці зімкнулися на її зап'ястку, – закутий у страх. Того вечора, погідного вечора – за два місяці після початку роману між Мар'яною та аль-Садібом – він теж боявся, боявся, повернувшись додому й натрапивши на дружину, котра тільки годину тому приїхала з заміського будинку коханця, розпечена його обіймами.

– Ти вдома? – запитався трішки здивовано.

Мар'яна солодко потягнулася.

– Так. А тебе це дивує?

– Дивує, – відлунув Микола, постояв, мовчки й нерішуче вдивляючись у вродливе, вдоволене лице Мар'яни, а потім раптом кинувся до неї, такої спокійної та самовпевненої, що відпочивала біля невеличкого басейну в легенькому сарафанчику, й вона здригнулася, коли гарячої її шкіри торкнувся він липкими та прохолодними пальцями, вхопивши за руку. – До дідька воно все, Мар'яно, цього разу ти зайшла надто далеко. Ти хоча б знаєш, люба моя, з ким мала нещастя сплутатися?

Мар'яна нахмурилася.

– Колю, я...

– Цить, не вдавай невинності. Чи ти гадаєш справді, ніби мені невідомо, що ти вже два місяці зраджуєш мене з тим дідьком, котрого боїться вся Йорданія? Мар'яно, аль-Садіб страшна людина, чуєш, страшна!

– Колю, ти наче перепив.

– Та я й краплини до рота не брав! Аль-Садіб... Про цю людину в цій країні не заведено говорити вголос, а тільки пошепки. Й з страхом. Мар'яно, він торгує людьми, зброєю та наркотиками, він – безжальний убивця. І ти не можеш собі уявити навіть, що відчув я сьогодні вдень, коли він припхався до мене в посольство...

Мар'яна здивовано випросталася.

– Хасан приходив до тебе?

Микола важко опустився в сусіднє крісло.

– Уяви собі! Я хоч і комуніст та атеїст, та, коли отой чорномазний господарем вдерся до мого кабінету, у мене чомусь майнула забобонлива думка про нечисту силу й рука потягнулася перехреститися.

– Й чого він хотів?

Микола поморщився.

– Він запропонував мені розпочати спільний бізнес...

– Спільний – що?

– Бізнес, – тихо повторив Роев і посидів мовчки якусь хвилину, важко дихаючи. Він узагалі важкувато переносив спеку, а зараз – схвильований та перестрашений – починав дихати так, ніби мав скоро конати. Мар'яна байдужим поглядом спостерігала за його муками, геть далека від співчуття, далека від усього того, що мала би відчувати турботлива дружина. – Мар'яно, ця людина запропонувала мені щось просто неможливе... й він гадав, що я погоджуся.

Мар'яна зацаїла подих.

– Що? Що він тобі запропонував?

– Торгівлю людьми!

– Як...

Роев огидливо поморщився.

– А так. Смердючий чорномазий, він же гадав, що я зрадію, почувши ту його пропону. Ти тільки уяви, він так спокійно почав мені розповідати про те, що східні чоловіки дуже полюбують жінок-слов'янок, а українки то й узагалі поза конкуренцією. А це ж гроші, це дуже великі гроші, й я маю допомагати йому завозити до Йорданії нещасних жінок, призначених до рабства...

Мар'яна випрямилася.

– А ти що?

– Я, звісно ж, відмовився.

– Дурень!

Зачувши про великі, дуже великі гроші, Мар'яна вся напружилася, напівсонливий стан її, той розніжений та лінькуватий, до котрого вона так звиклася в Аммані, раптом кудись подівся. За декілька днів вона вже вилітала до Києва – створювати фірму, котра б мала збагатити її неймовірно, за партією першою тих, хто мав стати рабниками, невільниками для панів-арабів. Хасан знав свою справу дуже добре, в Києві була заснована фірма, котра бралася працевлаштовувати жінок за кордоном, а в обов'язки Мар'яни, що вхопилася за ту справу з пристрасною пожадібністю, входило відбирати найкращих – тих приречених, котрі мали зникнути в зачинених будинках заможних чоловіків Сходу – таємничого та неосяжного. Ті надзвичайно вродливі дівчата були найкоштовнішим товаром, а решта могла потрапити куди завгодно, хоч до якогось занедбаного, смердючого дворика, повного вошей та злиднів, де дівчат тримали, мов худобу, й здавали у найм, мов ту ж худобину. Але саму Мар'яну все то зовсім не цікавило – її цікавили лише прибутки, котрі приносив продаж дівчат з України. До обов'язків же Миколи входило зробити все, щоб прибуття українських громадян до йорданської столиці полишилося стертим з пам'яті посольства. Вони просто зникли. Зникли назавжди.

За десять років такого бізнесу Роеви, маючи не такі вже й великі статки за західними мірками, змогли збільшити їх у рази, й вони розбагатіли, справді розбагатіли, й неоціненну допомогу в цім надав саме Хасан аль-Садіб, завдяки йому в Мар'яни з'явився смак до заробляння дуже великих грошей, і спочатку її, а потім уже й Миколу геть не хвилювало те, що гроші ті завелися у них завдяки ламанню чужих доль. Про такі дрібниці, як почуття та життя тих дівчат, котрі вивозилися нею до Йорданії з України, Мар'яна взагалі ніколи особливо не замислювалася. Для неї ті жінки та дівчата були не людьми зі своїми долями та страхами, ні, вони були для неї лиш товаром, засобом для збагачення...

2

Виклик – різкий та наполегливий – пролунав несподівано й обірвав спомини Мар'яни, і вона, здригнувшись, повільно звелася на ноги й підійшла до телефону. Підняла слухавку й досадливо поморщилася, зачувши верескливий голос сестри:

– Мар'яно, ну нарешті ж! Як там Коля?

Жінка поморщилася.

– Погано.

– Ой, горе ж яке! – завоккала у слухавку Єва, викликавши гримасу огиди на вродливе лице Мар'яни. Вона майже не дослухалася до квапливого квоктання сестри, розмірковуючи об тім, що якщо Микола помре, то вона ж полишиться вільною. Вільною для Степана...

Бажання побачити його, побачити зараз же, у цю хвилину, коли в крові молодим вином бурхає радість звільнення від чоловіка, пронизало Мар'яну настільки потужно та владно, що вона вся затремтіла, ледь втримавши у враз спітнілих долонях слухавку...

У свідомість увірвався голос Єви:

– Мар'яно, ти мене чуєш?

– Чую, – озвалася Мар'яна відсторонено, зрозумівши раптом ясно, що просто не витримає більш цієї розмови з сестрою. Пославшись на втому після чергування поряд Миколи, вона від'їжджала й застигла на місці, широко розплющеними очима вдивляючись у простір прямо перед собою, а потім заметалася нетерпляче якимось вітальнею. Бажання побачити Степана негайно ж продовжувало зростати й зростати в ній. Вона раз глипнула на телефон, потім відійшла до вікна, визирнула на вулицю. Постояла так нерухомо, прислухаючись до себе, до свого внутрішнього голосу, котрий поки що відгукувався в ній лиш упертою мовчанкою, а потім... Потім голос той вибухнув наполегливою вимогою побачити-таки Степана, і не тільки побачити його, а й зізнатися йому в почуттях. Бо він же не знав, він геть не відав того, що вона вже більш двадцяти років є закоханою в нього...

Стрімко обернувшись, Мар'яна різко підійшла до столика, взяла до рук телефон, надсадливо дихаючи, відшукала номер Степана у записній книжці, після короткого вагання натисла на виклик.

За півхвилини почувся його голос:

– Так. Привіт, Мар'яно.

Вона заковтнула повітря, мов перед стрибком у воду.

– Привіт.

– Як Микола? – запитав Степан співчутливо.

– Погано, дуже погано, він помирає... – Вона помовчала, збираючись із силами й намагаючись не звертати уваги на божевільне калатання серця. Але той голос, що прокинувся в ній так владно та потужно, – він примусив її промовити жалібним голосом: – Розумієш, Стьопо, нам потрібно побалакати. Ти не міг би приїхати?

Степан помовчав якусь мить.

– Коли?

Мар'яна пропустила вдих.

– Зараз.

Степан знову помовчав, і Мар'яна, здавалося, й не дихала взагалі в цю хвилину, поки він мовчав – мовчав якимось похмуро та сторожко, витинаючи у неї мовчанням тим саме серце. Вона розуміла, що боїться, до відчаю боїться почути його відмову приїхати зараз, боїться невідомо чому, немов від згоди його чи відмови буде залежне все: й майбутнє її, й усе життя. І тільки схлипнула ледь чутно, коли він нарешті відгукнувся:

– Добре, я зараз приїду.

Дозволила собі глибоко заковтнути повітря.

– Чекаю.

Він відразу ж від'єднався, а вона ще стояла й слухала, залякнувши, пронизливу тишу вимкненого телефона, й тільки серце її оглушливим, схвильованим биттям порушувало тишу порожньої, великої квартири.

«Степан приїде! Він приїде! Він зараз приїде!»

Звістка про його приїзд пронизувала її єство, обриваючи всі думки непотрібні. І так само несподівано, яким несподіваним був цей дзвінок до Степана, вона зірвалася з місця, закружляла вітальнею у радісному танку й розсміялася щасливо. Вона зізнається Степану у своїх почуттях, зізнається у тім, що ховала на серці ці довгі роки, й він просто не зможе відмовитися від неї.

Наспівуючи, вона швидко прийняла душ, переодягнулася в домашню сукню з рожевого шовку, м'яка тканина котрої так спокусливо обгорнула її струнке тіло, а волосся полишила вільно спадатися на спину густою золотавою завісою. Швидко поглянула на себе в дзеркало й полишилася надзвичайно вдоволеною побаченим. Ні, Степан просто не зможе встояти перед нею, такою гарною та майже вільною, а головне – кохаючою його.

Хоч і чекала на Степана, але здригнулася, затремтіла всім тілом, коли у двері подзвонили. Кинула останній погляд у дзеркало, що відображало сяючу красуню, котра зовсім не виглядалася на свої п'ятдесят років, і неквапливо пішла відчиняти двері. Степан стояв на порозі, прямий та спокійний, високий та вродливий, упевнений у собі, і не можна було навіть подумати, що цей розкішний чоловік був вихідцем з самого низу, котрий колись брався за будь-яку роботу. Зараз перед Мар'яною стояв владний та добре вдягнений багатій, а який уже ж гарний. Затремтівши всім тілом, Мар'яна забулася про Миколу й обдарувала Степана засліпливою усмішкою, відступилася в бік.

– Проходь.

Степан кинув на неї нерозуміючий погляд.

– Щось сталося?

Мар'яна майнула рукою.

– Ну... так. Та ти ж проходь, не застигай на порозі.

Степан кинув на неї ще один нерозуміючий погляд і повільно увійшов до розкішної квартири, котру сама Мар'яна так любила й у котрій він був дуже рідким гостем. Вона зачинила двері й м'якою ходою кішки попрямувала за ним слідкома до вітальні, закоханими очима пестячи його високу, широкоплечу постать у темно-синьому костюмі та чорній шкірянці, ледь стримуючи гостре бажання простягнути руку та доторкнутися до нього...

Степан зупинився посеред вітальні й озирнувся.

– Мене, зізнатися, здивував твій дзвінок.

Вона повільно всміхнулася.

– Справді?

– Так. Єва казала мені про нещастя з Миколою, й коли потрібні гроші, то не соромся, Мар'яно, я надам потрібне, ти тільки скажи...

Жінка підійшла до нього ближче.

– Ні, гроші мені не потрібні, хоча й з мене здерли просто космічну суму, – промовила вона, пильно вдивляючись в очі Степана й помічаючи в них неспокійний вираз.

А гарні які були в нього очі – блакитні та глибокі – такі, від одного погляду котрих можна було забути про саму себе. Вона надто довго, більше двадцяти років стримувала в собі почуття до нього, не бажаючи спочатку кохати бідного хлопця, потім боялася втратити свою незалежність, котру мала за Миколою, але зараз усвідомила, що то все було надуманими приводами, котрі виникали у неї від того страху незнайомого почуття – кохання. Але зараз,

майже вільна від Миколи, вона зрозуміла, що просто втомилася супротивитися тому почуттю, яке весь цей час притихлим птахом дрімало поряд її серця.

Вона хотіла кохати цього чоловіка й бути коханою ним.

Зараз.

Негайно!

Мар'яна й незчулася, як опинилася поряд нього, як зробила ті декілька кроків, що відділяли її від нього, в пам'яті тільки закарбувалося відчуття м'якої на дотик його шкірянки під пальцями та запах – гострий та пронизливий запах його одеколону. Схвильована та засліплена його близькістю, Мар'яна мов утратила свідомість та ясність розуму, завжди раніш спокушувана чоловіками, вона зараз спокушала сама – спокушала того єдиного у цілому світі, хто володів її серцем уже багато років... Її струнке, зваблिवе тіло міцно притулилося до дужої постаті Степана, а м'які, ласкаві руки птахами злетіли догори, злетіли, аби обійняти його, такого близького...

– Стьопо...

Шепіт її темним оксамитом прошелестівся посеред тиші вітальні. Гарна, невимовно гарна й закохана, вона на жодну погану мить не сумнівалась у тім, що для нього буде за щастя її зізнання, й прошепотіла, мов у забутті, мов у солодкому та сліпучому маренні, що випускало на волю її почуття:

– Стьопо... Стьопо... я кохаю тебе...

Чоловік мов скам'янів.

– Мар'яно...

Вона щасливо розсміялася.

– Так, кохаю... Люблю, чуєш, до божевілья люблю, й уже давно.

Дивно, але руки Степана, що торкнулися рук Мар'яни, яка обіймала його, видалися їй пронизливо холодними, й торкнулися вони її не для ніжних, жаданих нею пестощів, а тільки для того, аби розірвати ті палкі, гарячі обійми. Крізь туман, що повільно розвіювався перед її очима, Мар'яна побачила близько, до неможливого близько перед собою очі Степана, ті кохані нею, незабутні очі, що не відпускали її своєю владою навіть у далеких пісках Йорданії, у палких обіймах Хасана аль-Садіба... Й очі ті були холодними. Очі, у котрих не було жодної краплини радощів від почутого зізнання, у котрих не було й сліду очікуваного нею щастя...

Вона відчула, як холодить щось біля серця.

– Стьопо... – промовила невпевнено.

Степан зітхнув і відірвав від себе її руки.

– Мар'яно, я не розумію, що з тобою трапилося...

Жінка поморщилася.

– Що зі мною трапилося? Стьопо, та чи ти й справді осліп чи тільки видаєш з себе сліпого, але я не вірю, що ти нічого не зрозумів... – Вона різко, ненатурально розреготалася. – Стьопо, Стьопочко, та ти отямся, прокинься, любий, міцно мною коханий! Я кохаю тебе, кохаю!

– Мар'яно...

– Ні, не заперечуй.

– Ти просто пережила потрясіння таке з Миколою...

Вродливе лице Мар'яни вмить зробилося жорстким.

– Микола... Повір мені, Стьопо, те, що трапилося з Миколою, викликало в мене не потрясіння, а тільки радість. Він помре, лікарі дають йому дуже мало шансів на життя з його хворим серцем... Ні, він будь-що помре, і я нарешті таки звільнюся від нього...

Степан поморщився.

– Мар'яно, ну що ти оце говориш?

– Правду. Тільки правду. – Блакитні очі Мар'яни пронизливим та наполегливим поглядом вп'ялися в здивоване лице Степана, а пухкі уста покривив не зовсім зрозумілий, гіркува-

тий усміх. – Годі, я й так довго мовчала, довго приховувала від світу та від самої себе все те, чим повнилося моє серце всі ці роки. Я ховала в собі кохання до тебе, зрозумій, Стьопо, я всі ці роки кохала тебе, ще з того першого вечора знайомства, я вже тоді полюбила тебе, але боялася, боялася свого почуття, я більше двадцяти років боялася тебе кохати... Але тепер досить, досить для мене того вже страху... – Гарні руки Мар'яни знову потягнулися до Степана, аби обійняти його, аби подарувати йому неповторне відчуття свого кохання... Й мов холодом усю обпекло, коли він знову відірвав від себе її лагідні руки...

– Мар'яно, не треба...

Вона відповілася розгубленим поглядом.

– Стьопо, я ж кохаю...

– Мар'яно, годі. Не треба більш нічого казати, повір, я почув уже достатньо. – Його пальці не відпускали її рук, не давали обійняти знову, і Мар'яна застигла, зневірливо вдивляючись у спокійне й байдуже лице Степана. Байдуже... Вона не могла, просто не могла повірити в те, що він не кохає, не кохає... – Я не знаю, що на тебе сьогодні наскочилося, але ж я... я не люблю тебе й ніколи не любив.

Мар'яна струснула гривою густого золотавого волосся.

– Так полюбиш...

Степан похитав головою.

– Мар'яно, я кохаю іншу...

Вона у відповідь тільки розреготалася.

– Іншу? Господи, Стьопо, та невже ж ти гадаєш, що я повірю у те, що ти кохаєш іншу? Мою недалеко, негарну сестру? Ні, я ніколи в це не повірюся, й не проси. Я...

– Мар'яно, я не згадував про Єву. Я кохаю зовсім іншу жінку, – промовив Степан неголосно та спокійно, але так, що Мар'яна вже без зайвих слів зрозуміла – то є правда.

Степан справді кохає іншу, ту невідому їй, незнайому щасливицю, котра володіє найціннішим скарбом у світі – серцем Степана. Й чи гарна вона, чи ні – дідько її знає, але... Господи! Руки Мар'яни, мов крила підбитої птахи, упали вниз, уже не підтримані руками Степана, впали й, мов чужі, повислися поряд гарного, стрункого тіла, котре ще хвилину тому все випромінювало спокусу та привабливість, а зараз мов закам'яніло, застигло мармуровою статуєю, прикрашеною хвилями рожевого м'якого шовку. Великі блакитні очі продовжували зневірливо вдивлятися в лице Степана, котрий уже мовчав і не промовляв жодного слова, тільки дивився з незрозумілим виразом. Могла би ж припасти до нього знову, припасти так несподівано, як декілька хвилин тому, могла почати вмовляти, могла спокушати... Але щось втримало її від усього того... можливо, вираз байдужості в його блакитних, таких близьких і далеких очах... А можливо, то були вроджені гордощі, те в ній, що не бажало принижуватися...

Тільки коли він сіпнувся йти геть від неї, мов ожилася, простогнала тоскно:

– Стьопо...

Степан зупинився, обернувся.

– Мар'яно, мені шкода, але...

Її блакитні очі западалися.

– Та чим же я гірша від неї? – вигукнула вона з боєм, що рвався прямо з серця – з серця примхливого, самозакоханого та жорстокого до інших. – Невже вона вродливіша за мене?

Степан зітхнув.

– Коли кохаєш, врода не є головним, – промовив він тихо й пішов, просто пішов, майже нечутно зачинивши за собою двері, полишивши Мар'яну посеред пустки та тиші її розкішної квартири. Полишив гарну, неймовірно гарну та самотню... Гострий, незнайомий біль торкався серця чи не вперше в житті, й хоч у голові ще продовжували сновигати думки зневіри в почуте від Степана, та серце вже знало – то все є правда. Правда? Так, правда! Правда в тім, що вона,

така гарна та чудова, не потрібна йому, не кохана ним, і як то не боляче, як не прикро – та кохає він іншу.

Іншу!

Іншу, й навіть не сестру її нікчемну, а якусь там незнайомку, котра вкрала, підступливо вкрала в неї коханого чоловіка... Як ненавиділа вона зараз ту невідому жінку, котра володіла серцем Степана. Десь із пам'яті хижим птахом виринала далека, майже забута, кинута Миколою його дружина й прокльони ті, що зривалися з її негарного рота, що бризкав слиною... Невже ж позабуге, далеке те прокляття докотилося-таки до неї, неville прокльони є чимось більшим, ніж темними бабськими забобонами?

– То нехай і вона, та клята розлучниця, теж буде проклятою! Нехай і вона страждає так, як страждаю я!

Хрипкий, глухуватий від стриманих сліз голос Мар'яни муторним відлунням прокотилася по порожніх кімнатах квартири, а сама вона впала на коліна посеред вітальні й заволатала страшно. Не заплакала, сльози закрижаніли десь там, за прозорими озерцями її блакитних очей, а саме заволатала, захрипіла, мов смертельно вражена у саме серце левиця... Воанням тим заклинала розлучницю, прикликувала у серце тої біль, щоб був схожим з тим болем, котрий шматував серце Мар'яни... з тим болем, що породжував у серці Мар'яни пекельне, темне почуття ненависті.

Скільки вона просиділа так – на долівці вітальні, втопивши ноги та пальці рук у пухнастому ворсі килима, Мар'яна вже й не пам'ятала. Можливо, декілька хвилин минуло того темного забуття чи декілька годин – і все те у муторній, темній мовчанці, з очима, що пильно вдивлялися в простір вітальні й зовсім не помічали нічого... А думки пекли, думки впікали й вжалювали. Її не покохали, відмовилися від неї, відкинули геть таке неймовірне щастя, як її кохання. Як це боляче, як принизливо! Відкинути її, мов той непотріб, спричинити такий біль... І хто, хто це зробив? Якийсь там жебрак, брудний злидень, що витнувся в люди завдяки її батькові. І він, той злидень, він відмовився від неї – від тої, за один погляд котрої скільки дійсно гідних чоловіків були ладними все віддати, а він... він погордливо відкинув її щире та гаряче почуття...

– Ненавиджу! – прохрипіла Мар'яна, згадавши спокійний та байдужий вираз лиця Степана, з котрим він відмовився від її кохання. Він, бачте ж, кохає собі іншу... – Як же я хочу, Стьопо, аби й ти відчув мого болю, щоби постраждав так, як страждаю через тебе... – Сказала, й застигла на місці, зрозумівши, що саме ж того й хоче, аби він страждав, страждав навіть сильніше від того, як страждає вона сама.

З хвилину сиділа непорушно, охоплена дивним, темним почуттям, що поступово, важкими стиглими краплинами вливалось в серце, в усе єство її, охоплене й болем, й жагою, млосною жагою відомститися за власний біль.

– Він теж має відчув страждання, – прошепотіла вона сама собі, піднявши голову й поглянувши на вікно, з подивом помітивши, що надворі вже вечоріє, день добігається свого кінця. Зовсім поряд раптом задзвонив телефон, але Мар'яна навіть не поворушилася, навіть не поглянула у бік телефона, думками про біль та страждання Степана лікуючи власний біль, що розривав серце.

Він мав, мав відчувати біль та страждання!

Але ж як, як зробити, аби заболіло йому так само сильно та пекучо, як боліло зараз їй самій, а може, ще сильніше? Віднайти ту незнайому його, таємничу кохану й розбити їхнє щастя, розтрити його, наговоривши тій розлучниці про нібито зв'язок між Степаном та нею – Мар'яною. А коли не повірить і не покине його? Якщо суперниця надто розумна й просто не схоче втрачати Степана, та її ще й треба відшукувати, Степан же не зізнається, кого він кохає. Ні, тут потрібно вдарити більш точно, більш виважено...

Телефон задзвонив знову.

Мар'яна тільки поморщилася й раптом вся напружилася.

Елла!

Єдина, люба й дорогоцінна донечка Степана!

Вона знову поморщилася, пригадавши, як сильно Степан любить свою єдину доньку, як ще від самого народження дівчини шаленів від щастя, й навіть Єва так не раділася народженню доньки, як він. Ось у найдорожче, в найболючіше місце вона і вдарить. Ударить різко та надзвичайно болісно, й неодмінно буде поряд, аби побачити в його спокійних очах біль, той біль, котрим він сам сьогодні начастував її до нудоти.

Небогу вона не шкодувала, зрештою, дівчина та завжди була для неї далекою, ніяких теплих почуттів вона не мала до неї ще з дитинства, а після повернення з Йорданії взагалі зрозуміла з глухим, потаємним роздратуванням неприємну, гірку істину – вона вже не є першою красунею в родині, це святе місце міцно посіла донька сіренької Єви. Самовпевнена та пихата власною красою, Мар'яна все ж не могла не помітити того, наскільки вродливою зросла небога. Й вони були схожими, дуже схожими зовні, немов Елла була її – Мар'яни – рідною донькою, проте краса доньки Степана була все ж свіжішою та м'якшою від краси Мар'яни, й та неохоче зрозуміла, що все ж поступається небозі, хоча б віком, та поступається, й за те незлюбила її ще більш. Узагалі, така вродлива жінка, як вона, не визнавала суперниць і дуже їх не полюбляла, коли такі з'являлися, навіть рідної крові, а особливо таких юних...

Телефон знову задзвонив, і цього разу настільки наполегливо, що Мар'яна нарешті не витримала, схопила слухавку й відгукнулася чужим, хрипким голосом, який і сама не впізнала.

– Слухаю.

Пролунав чоловічий здивований голос:

– Пані Рєва? Мар'яна Захарівна?

Мар'яна роздратовано прокашлялася.

– Так. А хто це? Що трапилося?

– Я лікар вашого чоловіка...

Вона вся напружилася.

– Так?

У слухавці помовчали, потім скорботно продовжили:

– Повірте, мені дуже прикро сповіщати вас про таке... ми зробили все, що було від нас залежне, але... – Лікар замовк, і Мар'яна відчула, як швидше забилося в неї серце, й, ще не почувши продовження початої розмови, вона вже знала, чим та закінчиться. Відчувала то надзвичайно гостро – вона вже була вільною. Вільною від Миколи. Вільною! Але ж для кого? Тому єдиному воля її геть не була потрібною, він відмовився від неї...

У слухавці прокашлялися.

– Пані Рєва, ви мене чуєте?

Мар'яна глибоко зітхнула.

– Так, звісно.

– Я маю з сумом сповістити, що вашому чоловікові сталося гірше, не витримало серце й він помер годину тому. Я намагався увесь цей час до вас додзвонитися, але слухавку ніхто не брав... Пані Рєва, ви мене чуєте? – уже стурбовано зачастив лікар, і Мар'яна вперше після того, як пішов Степан, посміхнулася, жалібно відгукнувшись:

– Так, я просто... Господи!

– Вам зле?

– Ні... Так... Це таке горе...

– Може вам прислати «швидку»?

– Ні, я все витримаю... Я перетелефоную вам завтра, ми домовимося про все, бо сьогодні я...

– Так, так, звісно. Не турбуйтеся.

Повільно поклавши телефон, Мар'яна деякий час сиділа непорушно, не звертаючи уваги на темряву, що м'яким укривалом оповила вітальню. Темрява їй зараз не заважала, а навпаки – допомагала снувати павутиння темних думок. Думок про мстиву відплату йому – Степанові. Вона знову не відчувала ні часу, ні того, що коїлося довкола, навіть голод не дошкуляв їй, хоча зі вчорашнього дня ще й ризики не мала в роті. Але то таке – то пусте.

Головне – інше.

Головне – помста!

Головне – страждання Степана!

Нарешті, години через дві того напівбожевільного, муторного мовчання й сидіння в темряві Мар'яна мов ожилася. Підхопилася на ноги, не звертаючи уваги на поколювання в них від довгого сидіння, увімкнула світло, знайшла мобільний телефон, натисла декілька крихітних кнопочок і терпляче дочекалася виклику.

– Слухаю, – відгукнувся чоловічий голос англійською.

Мар'яна повільно всміхнулася.

– Привіт, Хасане. Любий, мені потрібна твоя допомога.

Елла відвела погляд від холодного, застиглого, але безумовно дуже вродливого лиця тітки Мар'яни й знову спіймала на собі пильний та певною мірою наполегливий погляд темних, майже чорних очей високого, смаглявого чоловіка, що стояв трішки осторонь решти присутніх, але досить близько для того, аби його було помітно.

Ховали дядька Миколу, ховали його у вітряний, холодний день кінця зими, й єдиною досить неспокійною людиною, яка плакалася за ним надзвичайно голосно та розпачливо, була мати Елли – Єва Малкович. Вони завжди були близькими й любили один одного, мов брат та сестра, й Єва справді журилася за ним, навіть більше від рідних дітей та дружини. Елла покосувалася на матір, досадливо поморщилася й кинула швидкий погляд на татка. Останнім часом мати все частіш вдавалася до плачів й озвучувала будинок докірливим голосом, і похорони були для неї ще однією можливістю погаласувати, вилити зовні те, що пекло її зсередини... Бідна мати!

Погляд незнайомця, наполегливий та пронизливий, знову торкнувся її лиця, й Елла чомусь відразу забула про маму та її плачі. Плачі не стільки за покійним дядьком Миколою, а за втраченим почуттям батька. А незнайомиць усе дивився, чомусь полишуючи її тим поглядом спокою, й вона не знала, хто він, але здогадувалася по смаглявій його шкірі, що був він іноземцем, бо їх, іноземців, тут вистачало...

Священик щось виголосив гарним оксамитовим голосом, і присутні почали прощатися з покійним...

Почав падатися дрібний сніжок, й Елла, вхоплена холодною, майже крижаною рукою тітки Мар'яни, у якусь мить опинилася поряд дорогої, лискучої домовини дядька Миколи й... темноокого незнайомця. Чорні очі опинилися так близько, поглянули так пронизливо, що Елла відчула дивну, незнайому слабкість... Одна лиш мить, одна лиш коротка мить, і це дивне відчуття... Нахилилася прощатися з дядьком, ледь вбачаючи перед собою його спокійне, застигле бліде лице, захоплена надзвичайним хвилюванням...

Поминали Миколу Роева в дорогому ресторані, тітка Мар'яна не пожаліла – стіл нагадував радше весільний, ніж поминальний, і знову Елла, мов за волею потаємної руки, опинилася за столом навпроти того дивного незнайомця. Чорні, пильні очі знову не полишували її у спокої, уп'явшись у лице наполегливим поглядом, мов вимагаючи чогось – а чого саме, вона того не могла ніяк зрозуміти. Тільки відчувала себе трішки дивно... Лише мати, хильнувши зайвого,

відволікала увагу від незнайомця, непевними, різкуватими рухами нахилившись надто близько й шепочучи в саме вухо тим задушливим, плаксивим голосом, котрого Елла так не любила:

– Еллочко, ти дивися, ти пильно дивися, вона має бути тут, я не повірю, що тут немає...

Елла важко зітхнула.

– Мамо, будь ласка, не починай...

Єва кинула на неї образений погляд.

– Ти така ж безсерда, як і твій батько, недарма так на нього схожа. Й ти холодна, Елло, дуже холодна, хоч ти й моя дитина, та я вражаюся тому, яке холодна серце ти маєш... Тому й не покохала ти нікого ще, бо є такою ж мармуровою зсередини, як твій батько та Мар'яна... Ти ж не розумієш, геть не розумієш того, що я відчуваю зараз, що відчуваю я останнім часом, при погляді на кожну жінку ледь не божеволіючи від думки, що може саме її покохав твій батько.

– Засоловілі, п'януваті очі матері сторожко оббігли швидким поглядом довгий стіл, за котрим сиділи як знайомі, так і незнайомі Еллі люди. І вона здригнулася, забачивши той негарний, хворобливий лиск, що майнув у материнських очах. – Вона тут, я це відчуваю. Вона тут, та брудна тварюка, котра намислилася вкрати в мене Стьопу, – забубоніла мати тим ненависним Еллі п'януватим голосом, й вона заплющила на мить очі.

Гірка, болюча реальність.

Мати почала спиватися.

Елла знала, надто добре знала, коли все те почалося, коли почала вона все частіш вчувати від мами запах – бридкий сморід хоч не якої там дорогої та прозорої, а все ж таки горілки. Після того вечора, коли мама з якогось дива наскочила на татка з обвинуваченням у тім, що він її зраджує... А тато, її любий, дорогий татко, замість того, щоби все заперечувати, поглянув на маму спокійно та твердо, й тихо промовив: «Зради я не маю, але іншу кохаю».

І було ніяково та неприємно почути ту розмову – вона почувалася так, мов торкнулася чогось забороненого, такого, що було належно лише батькам. Вона не засуджувала, безтямно люблячи татка, за те його нове кохання й безмежно жалкувала маму... але не розуміла її. Не розуміла, можливо, тому, що й справді ще не кохала. Ну ось не торкалося ще її серця те почуття... Ні, хлопці їй траплялися, з деякими пов'язували й певні стосунки, але то було так – аби відчепитися від матері, щоби та не скубла її наполяганнями сходити на побачення з сином чергової приятельки. Й вона ходила на ті пусті, непотрібні побачення, не хвилюючись і не закохуючись – вона просто робила приємне мамі... А власне ж її серце мовчало. Наслухавшись задушливих материнських розмов про те, як сильно мама любить татка, більш двадцяти років так сильно кохає, Елла починала відчувати себе якоюсь неповноцінною за цю вперту мовчанку серця власного. Почавши випивати, мама, й до цього дещо різкувата на язика, у тім хмільнім стані все частіш закидала Еллу докорами в холодності її.

Елла тільки мовчала, терпіла. Й не кохала.

Серце вперто мовчало.

Й ось озвалося у відповідь на пильний погляд незнайомця.

Поморщившись, Елла кинула швидкий та обережний погляд через стіл, уже без подиву майже натикнувшись на ті чорні, пильні очі, котрі непокоїли її все сильніш.

Цього разу незнайомиць ледь помітно усміхнувся до неї.

Вона відвернулася, наполохана, удавши, що не помітила усміху.

Єва нахилилася до неї знову, обдарувавши стійким горілчанам запахом.

– Елло, доню, поглянь на оту білявку, котра розмовляє з Мар'яною. Тобі не здається, що вона занадто пожадібно позиркує на твого батька?

Елла зітхнула.

– Ні, мамо, не здається.

Єва обдарувала її розчарованим поглядом.

– Знову захищаєш його?

– Мамо...

– Ти завжди була любою татом донечкою, – з гіркотою у голосі промовила Єва, й Елла раптом з незрозумілим роздратуванням усвідомила, що більш просто не витримає подібної розмови, цих звинувачень. Вона просто звелася на ноги й пішла геть – добре, що Єва, загавившись підозрілою білявкою, уже не звертала уваги на доньку.

Темноокий незнайомиць вийшов слідкома.

Він віднайшов Еллу майже на самому виході з ресторану, біля великого панорамного вікна, що дивилося прозорим склом своїм на засніжену, галасливу київську вулицю. Вона замисливо дивилася у те вікно, намагаючись відігнати від себе образи на маму, намагаючись забути те, в чому так різко було їй звинувачено. Невже вона й справді має таке серце, про яке казала мама, – холодне й неспроможне покохати? Сумно, дуже сумно чути таке від рідної матері, але ще сумніше знати, що слова ці є правдою й у тебе справді холодне серце...

– Вибачте, з вами все гаразд?

Глибокий та трішки хрипкий голос пролунав за спиною Елли несподівано, обриваючи невеселі думки... Вона стрімко, навіть занадто стрімко обернулася, з завмиранням серця побачивши прямо перед собою того чоловіка... Чорні очі вже знайомим пильним поглядом пронизували її, здавалося, що наскрізь, і Київ за вікном зникав зі свідомості, й Елла, можливо, з несподіванки чи незрозумілого страху, озвалася різкувато.

– Що вам потрібно?

Чорні очі звузилися.

– Вибачте, якщо образив, але ви вийшли з зали такою блідою...

Вона відразу засоромилася власної різкоти.

– Ні, це ви мені вибачте... Просто я трішки посварилася з матір'ю й тому не маю настрою...

Чорні очі продовжували уважно її вивчати.

– Розумію, – промовив незнайомиць повільно й замовк.

Елла теж мовчала, збентежена й зняквовіла, розгублена. Чому цей незнайомий чоловік так дивно діяв на неї, чому хвилювала сама його присутність? І хто ж він – смаглявий та темноволосий, а втім, розмовляє українською майже бездоганно, з ледь відчутним акцентом...

Якоїсь миті вона не витримала, запиталася коротко:

– Ви знайомий мого дядька Миколи?

Чорні очі сумно зіщулилися.

– Можна й так сказати... Він товаришував близько з моїми батьками, а я за мамою є йорданцем...

– Зрозуміло.

– Вам неприємно, що я наполовину є йорданцем?

Елла поглянула здивовано.

– Ні, що ви. Просто дядько так довго прожив у Йорданії.

Чоловік простягнув їй широку долоню.

– Але ж ми з вами ще не познайомилися... Тимур Карабін, мешкаю й працюю в Харкові. А ви ж родичка померлого...

– Так. Його дружина – моя рідна тітка...

Так вони й познайомилися – Елла Малкович і Тимур Карабін, і вже наступного дня він запросив її на побачення. А з поминок тих вона повернулася додому, мов у тумані, уже геть не звертаючи уваги на п'яне бубоніння мами.

Удома, зачинившись у власній кімнаті, довго роздивлялася себе у дзеркало... Тато завжди казав, що вона у нього дуже гарна, називав зірочкою своєю ясною, але Елла словам тим якось особливо й не довірялася. А зараз і справді бачила у дзеркалі красуню – майже незнайому та сяючу... А сяючу ж від чого? Невже від щастя, від щастя зустрічі з Тимуром...

І почувалася так дивно, так незвично, що ладною була весь світ обгорнути, й під владою того дивного почуття пішла втішати маму, котра самотньо стигла у кріслі у вітальні, майже потонувши своїм маленьким, худорлявим тілом у його пухких нутрошах. Вона плакала й смоктала чергову чарчину...

Елла присіла поряд, обійняла.

– Мамо, не треба так...

Єва відсторонилася.

– Не чіпай мене, Елло...

– Ти краще поплач, але не пий, – не відступалася Елла, наполегливо видаючи з пальців матері кляту чарку. – Поплач, тобі стане краще, але гарно поплач, від душі...

– Не стане, – розпачливо заперечила Єва, але все ж таки заскімила, спочатку тихенько, а потім усе гучніше й притулившись до Елли. В якусь мить до вітальні зазирнув Малкович, поглянув на дружину тоскними очима й вийшов геть, не сказавши й слова.

Єва проплакалася ще майже дві години.

Подружнє життя Малковичів стрімко руйнувалося.

А у доньки їхньої, навпаки, усе в житті тільки починалося. Вона почала зустрічатися з Тимуром Карабіним, і з кожним днем усе більше закохувалася в нього, з радістю відчувала, що мама таки помилилася й серце у неї зовсім не холодне, воно просто ще не дочекалося тієї людини, котра викликала б у ньому те диво, те чаклунство – кохання.

Але тепер вона кохала.

Кохала вперше в житті – палко та пристрасно, й жила тим коханням, мов повітрям ним дихала, розуміючи, яким же блідим було її життя до зустрічі з Тимуром. Тепер вона так гарно розуміла й татка, що покохав іншу жінку, й розуміла й маму з її тими болісними ревностями, розуміла, як то воно, очевидно, боляче – знати, що кохана тобою людина віддала своє серце комусь іншому. З жахом уявляла, що Тимур колись полюбить іншу, що очі його поглянуть ніжно й закохано на іншу жінку... Бідна мама, як вона все то витримувала? Іноді Еллі робилося ніяково за власне щастя, за те, що є такою щасливою у той час, коли мама так страждає, коли лише в горілці шукає собі хоч якої розради...

Татко ж усе більше часу пропадав на роботі, повертаючись додому досить пізно – тоді, коли мама зачиналася у власній кімнаті або посинала... їхній великий, розкішний будинок, з такою любов'ю мебльований мамою ексклюзивними меблями з Мілана, – він поступово перетворювався на щось, що нагадувало гуртожиток, а не на домівку, котра єднала рідних, люблячих людей. Елла завжди знала, наскільки мама любить розкішне життя й якою була щасливою у цьому розкішному будинку, власними руками зробивши з нього ледь не палац. Зараз же мама почала змінюватися, дуже змінюватися. На жаль, розкішне життя та цей будинок – воно ніщо не зробило її щасливою, і вона почала стрімко руйнуватися – руйнуватися спочатку зсередини, однак поступово руйнація та почала торкатися її й зовні. Колись така доглянута та лискуча дружина Малковича, Єва поступово, починаючи з малого, стала пропускати візитів до салону краси, вдома облишила робити макіяж... І день за днем перетворювалася з викоханої красуні на звичайну жінку, далеку від природної краси, з опухлим лицем...

Навесні Малкович вирішив відправити дружину на лікування від алкогольної залежності в закриту елітну клініку в Чехії.

Єва у відповідь відмовилася їхати й пригрозила покінчити життя самогубством, коли чоловік силоміць спробує зачинити її до клініки.

Малкович зітхав.

– Єво, ти ж хвора...

Дружина почала лютуватися.

– Не смій робити з мене хвору, чуєш, не смій! Ніяка я не алкоголічка, а те, що дозволю собі коли чарчину, – то це все твоя провина.

Іноді життя – таке налагоджене та розмірене, здатне в одну мить зруйнуватися. Зруйнувалося життя й у родині Малковичів. І Степан розумів, що руйнує його він сам – руйнує у прагненні стати щасливим, доскочити свого нарешті щастя поряд коханої людини... Яке ж воно іноді буває важке, неймовірно важке – людське життя, й навіть маючи значні статки, люди не завжди можуть бути щасливими простим щастям.

Елла вже майже рік працювала в компанії батька. Єдина спадкоємиця, гордість та радість Степана Малковича, вона швидко опанувала справи, така ж розумна, як і батько, вона володіла декількома мовами, й серед них була й арабська, чому вона, після знайомства з Тимуром, лиш раділа, що колись закортіло їй вивчити саме цю мову.

На початку весни Тимур запросив її до Йорданії.

Знайомитися з його мамою.

У той вечір Елла повернулася додому навіть пізніше від батька, котрий тепер ніколи не з'являвся у будинку в Пущі-Водиці раніш дев'ятої вечора. Замислено сидів сам за вечерею, роздратовано пережовуючи смажене м'ясо, коли до їдальні впурхнула радісна, сяюча Елла.

– О, татку, ти вже вдома? – запиталася вона весело й, упавши на сусідній стілець, поцупила в нього шматочок соковитої, ніжної індички, щасливо сяйнувши блакитними очима.

Малкович уважно поглянув на доньку.

– Ти сьогодні щось надзвичайно радісна...

Елла трішки винувато позирнула на батька.

– Вибач, я б не мала так поводитися... Але, тату, розумієш, Тимур запросив мене до Аммана, знайомитися з мамою. Він їй так багато розповідав за мене!

Малкович зітхнув.

– Люба...

Елла поморщилася.

– Тату, тільки не починай. Я геть не розумію, чому ти так налаштований проти Тимура. З першого ж дня знайомства він тобі не сподобався, я ж бачу... – Вона помовчала, а тоді засяяла.

– Чи, може, ти просто ревнуєш, га, тату?

Малкович кислувато усміхнувся.

– Можливо.

– Т-татку!

Малкович похитав головою.

– Тобі мене не зрозуміти, зірочко. Тільки коли спливе час і в тебе народиться дитя, й воно закохається раптом, тоді ти мене зрозумієш, а зараз... Не засуджуй мене суворо, але цей твій Тимур...

Елла посміхнулася.

– Тату, він хоче одружитися зі мною й везе знайомити з мамою. Й... я кохаю його, тату.

Малкович погладив її руку.

– Розумію.

Вони помовчали, але Елла відчувала, що батько все ж не перемінився у своїм упередженні супроти Тимура. Але вона мовчала, не знаючи, як переконати його у тім, що він помиляється й Тимур гарна людина. Але знала й те, що тато не ставатиме на заваді її щастя, ото побурмотить, та й погодиться з тим, що вона буде щасливою поряд Тимура.

Деся нагорі почувся дзвін розбитого скла й гнівливий вереск Єви.

Елла підхопилася.

– Мама...

Степан ухопив її за руку.

– Не треба, зіронько. Вона зараз лютує, тому що я таки домовився з клінікою й післязавтра ми вилітаємо до Чехії. – Він помовчав, вдивляючись у спохмурніле лице Елли, зітхнув і продовжив: – Так буде краще, люба, зрозумій.

– Так, тату.

Степан ще помовчав, дещо розгублено роздивляючись охолонуле вже м'ясо на своїй тарілці, промовив повільно:

– Ти, може, й засуджуєш мене, зіронько, за маму засуджуєш. Так, засуджуй, я це заслугував... Те, що відбувається, – у тому лише моя провина, я від цього не відхрещуюся, але... Ти сама закохана, ти маєш тепер мене зрозуміти. Закохавшись у іншу жінку, я дещо навіть наївно гадав, що твоя мати зрозуміє мене й відпустить, бажаючи мені щастя.

Елла похитала головою.

– Вона надто сильно кохає тебе.

– Це кохання для мене тепер мов прокляття, – сумно відгукнувся Малкович, і мов на підтвердження цих його слів десь на другому поверсі знову пролунав дзвін розбитого скла.

День від'їзду матері до клініки виявився чи не одним з найважчих у житті Елли. Єва до останнього відмовлялася їхати на лікування, наполягаючи з відчайною впертістю на тім, що не має вона ніякої залежності, а просто випиває час від часу, а випити має право, бо все життя її руйнується. Поїхати ж її до клініки, та й то з великими труднощами, вмовив її батько Захар Прилука, можливо, тому, що з дитинства звикла вона таки прислухатися до батька, послухалася й цього разу.

Елла проводила матір у Бориспіль.

– Бувай, люба, – дещо сухо промовила Єва, зазираючи до очей доньки, котрі й зараз, під час цього сумного прощання, випромінювали щастя закоханої жінки. – Й хоч раз у житті, доню, послухайся матері... не кохай надто сильно, а кохай так, аби завжди полишалася в тебе можливість піти вільно. Не кохай так, як я кохаю твого батька, – більше від життя, бо таке кохання дуже, дуже болісне, люба.

Елла промовчала, тільки поцілувала матір у прохолодну щоку й з дивним відчуттям спостерігала за тим, як іде вона з батьком геть – невисокого зросту, у дорогій шкірянці вершкового кольору, в черевичках на підборах. Нова, незвична якась мама з недбало причесаним світлим волоссям, вона видавалася такою хворобливо худюю, такою нещасною, що в Елли пронизливо защемілося серце. Чому мама так страждала?

За годину їй зателефонував Тимур з Харкова.

– Люба, ти готова? Мама нас чекає, я купив квитки на завтра...

Елла трішки розгубилася.

– Так швидко?

Тимур у відповідь лиш розсміявся.

– Еллунчик, а чого ж нам чекати? Підожди, ти ось побачиш мою Йорданію й просто закохаєшся в цю дивну країну.

Елла глибоко зітхнула.

– Гаразд, почну збиратися.

– Давай. Я приїду завтра вранці.

Тимур Карабін помилився. Минеться всього декілька днів, й Елла не полюбить, а зненавидить ту невідому та незнайому їй країну Йорданію. Але вилітаючи з Тимуром в Амман, вона того ще не знала, як і не знала про короткий дзвінок, котрий здійснив її коханий із вбиральні аеропорту.

– Пані Мар'яно? Усе гаразд, я нарешті виманив її в Амман.

Йорданія

– Нікчема!

Посеред тиші розкішних покоїв особливо оглушливо пролунав ляскіт поличника, майже приховавши тихий зойк молоді дівчини, ніжне личко котрої обпекло боєм. Вона на мить заплющила очі, а потім швидкими рухами почала збирати з кахляної долівки друзки розбитого горнятка з кавою, власною спідницею витираючи густу, коричневу рідину. Висока жінка біля вікна кинула на неї злий погляд.

– Пішла геть!

– Так, пані, – дівчина вклонилася й прожогом кинулася з просторих покоїв, боячись нового поличника.

Полишившись одна, Фатіна Мусаві аль-Садіб роздратовано обернулася до вікна й замисливим поглядом очей, чорніших від найтемнішої ночі, уп'ялася в піски пустелі, що розкинулися за зеленим подвір'ям заміського будинку. Мурат мав повернутися ще вчора, але його все не було, й роздратування у ній від довгої відсутності чоловіка змішувалося з острахом за нього – з тим таємним, прихованим від стороннього ока острахом, котрий вона починала відчувати кожного разу, як Мурат від'їздив за межі Ер-Басейру – свого заміського маєтку.

Фатіна – досить вродлива єгиптянка з великими чорними очима, високою стрункою статуєю та довгим лискучим волоссям кольору плодів какао – була другою дружиною Мурата аль-Садіба, дуже заможного підприємця з Йорданії, котрий доводився небожем всесильному Хасану аль-Садібу. Щоправда, ніякого спільного походження статки цих двох чоловіків не мали. Хасан нажився досить темним бізнесом, у той час як Мурат прозоро та чесно придбав на власноруч зароблені гроші частку в золотовидобувній галузі Йорданії та в декількох нафтових родовищах Кувейту та Іраку. Потім уже викупив ті родовища, й досить молодим за віком поступово здобув статки, котрі не поступалися дядьковим. Він ніколи не був залежним від усемогутнього Хасана, до того ж мав із ним досить напружені стосунки, котрі губилися коренями своїми у далекому минулому.

Фатіна Мусаві народилася у Каїрі, в родині майстра з пошиття дешевого взуття, язика-того, швидкого на кулаки та ласого до міцних напоїв, заборонених Кораном. Саліма Мусаві, дужого єгиптянина, котрий найкраще у житті вмів шити взуття, плодити дітей та вправно пропивати зароблене, прирікаючи велику свою родину на злиденне існування та не боячись кари від Аллаха за порушення законів. Фатіна, одна з чотирьох дівчат родини Мусаві, була сьомою за рахунком дитиною й успадкувала від батька що зовнішність та високий зріст, а що досить гнівливий, немирний норов. З дитинства не любила вона ні завжди впитого батька, ні нудної, завжди жалюгідної матері, ні численних братів та сестер. І тільки почала що дотямлювати, так і мріяла відтоді, аби втекти з того хліва в одному з бідних кварталів Каїра, котрий батьки гордовито називали будинком. Та який же то був будинок – віслюки й ті у кращих коморах жили. А Фатіна ж знала, що десь за межами їхнього вбогого району існує й інше життя, де люди мешкають на гарних віллах, а не в смердючих хлівинцях. І Фатіна змалечку знала, що колись вона таки вирветься звідси й почне жити тим життям, про котре завжди мріяла. А мріяла вона жити багато, дуже багато, жити так, аби наїдатися вдосталь того, чого тільки забажається, а не скільки накладе мати скупуватою рукою, намагаючись поділити куцу вечерю чи обід на десятеро голодних душ. З часом дихати робилося трішки легше – зростали старші брати та сестри, йшли працювати, дівчат же своїх Мусаві вигідно, за власним розсудом видавав заміж. У Фатіни, високої та зрілої не за роками, вже в чотирнадцять років з'явився наречений. Бридкий,

товстий та задишливий син власника взуттєвого магазину, котрий викупляв у батька зшите ним взуття.

Фатіна втекла з дому за тиждень до весілля.

Більше тижня протинялася безмежним містом, засинаючи поряд великих будинків та підїдаючи на смітниках, де інколи знаходилося харчів більше, ніж у батьківському домі. Їй доїлася, отруївшись ледь не до смерті. Пам'ятала тільки, як закрутило в животі, біль пронизав гостро та майже нестерпно, а отямилася вона в палаті лікарні для бідних, слабка, відчуваючись так погано, що гадала вже все – вона помре. Але ні, кров Мусаві виявилася сильною, й уже за декілька днів вона просто втекла з лікарні, втекла тоді, коли лікарі почали занадто допитуватися про те, хто вона така, де мешкає й хто її батьки.

Утекла знову на вулиці Каїра.

Вже навчена гірким досвідом, вона тепер уважно обнюхувала все, що тягнула до рота, але повертатися до батьківського дому не збиралася. Висока, струнка та гарна, вона блукала Каїром, сповнена туманливих, гарячкуватих мрій про майбутнє збагачення, але навіть і гадки не мала, як зможе доскочити того омріяного багатства. Неповнолітня, без документів, вона не мала змоги влаштуватися на роботу, та й не пнулася особливо до тієї роботи. Ні, їй кортіло легких та швидких грошей, бо надто глибоко, певно, вїлися в її тоді ще дитячу душу слова матері про те, що у цьому несправедливому світі скільки не працюй – усе одно ти отримаєш жалюгідні копійки, а великі гроші отримує той, хто або зовсім не працює, або ж той, хто краде чи займається темними справами. Красти Фатіна поки боялася, та й що такого могла вона вкрасти на вулицях та базарах? Жменю горішків чи гнилий банан?

Вештання те її вулицями робилося що далі, то більш небезпечним. Висока, вродлива дівчина, вона притягувала до себе занадто багато пожадібних та зацікавлених поглядів, звертала на себе занадто багато уваги, декілька разів уникала тієї небажаної уваги, але розуміла, що довго уникати небезпеки не зможе. Але й додому повертатися не бажалося до неможливого.

За два місяці вона потрапила у лабету до Рашида.

Досить молодий роками, не полишений вроди та привабливості, сухорлявий та невисокого зросту, той Рашид став першим чоловіком Фатіни. Її відловили якось увечері за його наказом двоє кишенькових злодіїв, коли вона поверталася до місця своєї ночівлі неподалік одного з багатих домів. Не дійшла усього декілька метрів до свого підвалу, як міцні та нахабні пазурі вхопили за голу руку, й ще одні ручиська затулили рота якоюсь смердючою ганчіркою... Фатіна хоч і була ще майже дитиною, але запручалася й почала відбиватися з такою відчайною силою, що отримала болісного поличника рукою, котра нестерпно смерділася затхлою рибою.

Вона знепритомніла й отямилася в незнайомій кімнаті.

Велика, мебльована гарно, з м'якими диванчиками, прикрашеними неймовірною на око кількістю барвистих шовкових подушечок, та кімната спочатку настільки вразила Фатіну, яка роззявила рота, що вона не відразу помітила чоловіка, котрий сидів на одному з диванчиків – він сидів непорушно й спостерігав за нею уважними та холодними темними очима.

За годину він безжально й так само холодно згвалтував її на одному з тих диванчиків з безліччю подушечок.

Вона відразу ж зненавиділа його на все життя.

Через день він дав їй грошей, неймовірно багато для неї грошей і пообіцяв, що навчить, як легко збагатитися.

Так вона опинилася у Рашида Раяда, людини, котра відіграла у її житті досить суперечливу роль. Так, він був жорстоким і безжальним, він згвалтував її – незайману напівдитину, але в той же час саме завдяки йому Фатіна поклала край тому безхатньому, напівголодному існуванню своєму, котре вела вона після своєї втечі з дому. Він забрав її з вулиці, дав дах над головою та сите життя, поступово перетворивши бідну, але жадібну до грошей дівчину на найкращу зі своїх дівчат. А дівчат у нього було чимало, й Фатіні знадобилося не надто багато часу,

аби змиритися з жорстокою, ненависною матері реальністю того, як саме вона зароблятиме свої жадані гроші. А заробляти їх вона мала власним тілом, котре досить посередні Мусаві вродили дивовижно гарним.

Відгодована, розквітла Фатіна за досить короткий відрізок часу перетворилася на одну з найкращих дівчат Раяда, полишаючись його напівпримусовою-напівдобровільною коханкою. За ті три роки, що прожила вона у Рашида, вже дуже мало полишилося в ній від тієї відчайної дівчини, котра ризикнула втекти з батьківського дому в невідомість. За цей час довіра до неї у Рашида лише зросталася, й у свої вісімнадцять вона мала не лише прибутки від продажу власного тіла, а й допомагала у таких справах, як шантажування заможних панів Єгипту, продаж наркотиків та зброї... А ще вона дізналася, що Раяд у своїй справі є лише підлеглим, а справжній господар їхній мешкає в Йорданії й є людиною заможною, могутньою та небезпечною.

Конец ознакомительного фрагмента.

Текст предоставлен ООО «ЛитРес».

Прочитайте эту книгу целиком, [купив полную легальную версию](#) на ЛитРес.

Безопасно оплатить книгу можно банковской картой Visa, MasterCard, Maestro, со счета мобильного телефона, с платежного терминала, в салоне МТС или Связной, через PayPal, WebMoney, Яндекс.Деньги, QIWI Кошелек, бонусными картами или другим удобным Вам способом.